

Pd. 42.

V E T U S
CIRCA JEJUNIUM
ECCLESIAE DISCIPLINA
DISSERTATIONE
HISTORICO - JURIDICA

A
PARADOXIS RECENTIORIS CUJUSDAM JCTI
COMMENTIS VINDICATA.

Q. U A M
UNA CUM SELECTIS EX UNIVERSO JURE
ECCLESIASTICO POSITIONIBUS
P R A E S I D E

F. POLYCHRONIO GASSMANN,
ORD. FFM. MIN. S. FRANC. RECOLLECT. S. SCRIPTURÆ
ET Ss. CANONUM LECTORE
P U B L I C E P R O P U G N A B U N T

RELIGIOSI EJUSDEM ORDINIS SACERDOTES,
F. JUNIPERUS ARNZ.
F. LUCIANUS LIMPERICH.

NEC NON PRÆNOBILES, ORNATISSIMI, ac PERERUDITI
D. GERARDUS KLEIN, *Porcetanus.*
D. SERVATIUS HUNGS, *Aquisgranensis.*

JURISECCLESIASTICI PUBLICI, & Ss. CANONUM AUDITORES.
AQUISGRANI IN AULA ACADEMICA GYMNASII MARIANI
Horis à Meridie Consuetis
ANNO MDCCLXXXII. DIE XI. SEPTEMBRIS.

Coloniae, typis Joannis Josephi Rüttgers sub Semilunio propè PP. Prædicatores;

A P P R O B A T I O .

HÆc Dissertatio Juridico-Historica utiliter pro-
dibit in Lucem ad obstruendum os loquen-
tium iniqua; illique adjunctæ Conclusiones Ca-
nonico-Sacræ nihil Fidei bonisve moribus disso-
nans exprimunt. Datum Leodii 30. Augusti 1782.

F. NIC. VELARS, EXAMINATOR SYNOD.
ET LIBRORUM CENSOR.

P E R M I S S I O .

Permittimus Impressionem. Leodii hâc 31mâ
Augusti 1782.

H. COMES DE ROUGRAVE VIC. GENERALIS.

PROEMIUM.

Bella, undique bella. Cogitur miles: strepunt classica: instruitur acies: ignivomæ boant naves: *MARS* sævit, eduntur strages, cumulantur funera, expugnantur Castra, inaccessa quatiuntur Saxa: ad Solis utrumque cubile, victricia figit Signa Martius Heros. Atque inter cruentos hosce armorum strepitus, & *Sago* vestri amat literata *PALLAS*. Sudant præla, & novos indies prodierunt partus, quæis vel Ecclesiasticorum carpuntur mores & instituta, vel Pontificia sine fine laceratur, ac deprimitur Authoritas. Sanam Doctrinam non sustinent, ad fabulas conversi plures. Novimus abundè id omnes, quot quot Sæculi hujus, maximo ejus probro, malignitatem novimus. Loquuntur id *Piorum* desideria, dum elapsorum Temporum *Cantori*, avitæque pictati flebile inter Lacrymas panegyrii texunt. Sola *REFORMANDI* ars est, quam sibi passim omnes vendicant. Hanc & Garrula anus, hanc delirus senex, hanc Sophista verbosus, hanc universi hodie dum præsumunt. Ast cum stultè soleant plerique exire in prælium, nequeunt esse de Semine Virorum illorum, per quos fiat Salus in Israhel. Et *HANNIBAL* dissecuit alpes, ut inglorius remearet in Patriam. Reformandi studium novissimè etiam *R. P. PHILIPPUM HEDDERICH* Ord. Min. S. Franc. Conventual. Presbyterum, & in Electorali Academia *Bonmensi Ss. Canonum Professore*m, quem summi facio, invasit. Inter alia enim, quæ ad diem *V. Septembris* anni ultimò lapsi, ex *Fure* publico universali, literato orbi exposuit asserta, ardorem reformandi apertè præ se ferunt, & attentionem præcipuè merentur illa, quæ gravi Tono Magisterii circa primævam jejunii Ecclesiastici Disciplinam, ad illius Terminos redicturus modernam, determinat.

Paucissimi, scribit Positione LVII., dies jejunii inter primos fideles erant *Consuetudinis universalis*. *Jejunium* autem *Consuetudinarium* nullatenus in esu aselli arefacti (ne libera circa naturam piscium detur errandi facultas, vernaculo Sermone exprimit: *Broschisch*) aliorumque piscium consistebat, sed in rigorosissima abstinentiâ ab omni Cibo & Potu atque unicâ de die refectione, & quidem sub *Vesperum* sumendâ. Quid porò, tamen potestas statuendi dies jejunii ex motivo Religionis, pertineat ad jus sacrorum, hic possint Domini territoriales, positionibus sequentibus uberius explicat.

Quamquam, ait *Thesi* LVIII. potestas determinandi jejunii dies quò ad abstinentiam ab omni Cibo ex motivo Religionis pertineat ad jus sacrorum, Domini tamen territoriales ex motivo bonum Republice concernente *Empitionem* *Venditionem* piscium extraneorum, ex *Consequenti* & *Comessionem* eorundem justissimè prohibent.

Quo Casu, subdit *Thesi* LIX., justissimè instari potest apud *Episcopos*, & summum Pontificem, ut jejunium reducat ad primos *Discipline* Ecclesiastica Terminos, videlicet ad unicam refectionem de die, etsi in Carnibus sumendam.

Quare, Colophonem imponens discursui inquit *Thesi* LX., si remonstratis justissimis Causis Ecclesie Præsulibus de permittendo Carnium esu diebus jejunii (præcipuè, quia

quia miliones Nummorum pro piscibus extraneis ad terras alienigenas transmittuntur, non sine gravissimo territoriorum Germaniae dispendio) nihilominus Ecclesia esset invita, non foret Hæreticus, neque Schismaticus, qui defenderet, Dominum territorialem ex Causâ bonum Republicæ concernente, permittere posse Subditis esum Carnium, relicto jejuniis in Terminis primorum fidelium ex motivo Religionis, videlicet in unâ dumtaxat refectione, etsi in Carnibus sumendâ. Hactenus R. P. PHILIPPUS HEDDERICH, privilegium inerrantiæ, quod animosè denegat Christi Vicario, fôrs sibi concessum ratus. Sed tantùm abest, ut novis hæc, quæ comminiscitur, Cordatorum Virorum plausum, assensumque, quem abs dubio anhelabat, demereri potuerit, quin justam potius omnium indignationem sibi consciverit. Incredibile dictu est, quale, ac quantum in animis populi, cui semper suspecta est novitas, allata Doctrina pepererit Scandalum. Verebar & ego, ne R. P. HEDDERICH nubem pro Funone obruderet; nec mea me fecellit opinio. Jejunium quidem primorum fidelium nullatenus situm fuisse in esu Aselli arefacti, haud invitus permitto: illud nonnisi festinante ad Occasum Sole, uti res habet, solvi potuisse, spontè concedo; verùm an patris Calamo R. P. PROFESSOR edisserit, tam facilè largiri nequeo.

Mos ille, pro me fide jubet VINCENTIUS Livinensis, semper in Ecclesiâ viguit, ut quò quisque foret religiosior, eò promptius novellas adinventionibus contraret. Exemplis ejusmodi plena sunt omnia. In Epistolâ, quam de Causâ NESTORII SIXTUS Papa Antiochæno misit Episcopo, nihil ultrâ, inquit, liceat novitati, quia nihil addi corperit Vetustati. Perspicua majorum fides nullâ Censurâ permixtione turpetur. Omnino Apostolicè. Sed & Papa CÆLESTINUS in Epistolâ, quam Gallorum Sacerdotibus misit arguens eorum Conniventiam, quod profanas novitates exurgere paterentur, meritò, ait, Causa nos respicit, si silentio foveamus errorem. Et infra: desinat, si ita res est, incessere novitas Vetustatum. Quare Apostolicum illud, quo periculosa semper novitates velut Gladio quodam spiritali truncatæ sunt, in memoriam hic revoco: O Timothee depositum custodi devitans profanas Vocum novitates. Depositum est, quod nobis creditum, non quod à nobis inventum est: quod accepimus, non quod excogitavimus: res non ingenii est, sed doctrinæ; non usurpationis privatæ, sed publicæ Traditionis, in quâ quis non author esse debet, sed custos, non institutor, sed sectator, non ducens, sed sequens. Aurum accepimus, aurum redclamus: depositum à Patribus habemus, depositum custodiamus. Erit gloriæ laus magna meæ, me in Veritatis odium duci, me non jam mihi, sed amicæ Veritati odium peperisse. Amicus mihi PLATO, amicus ARISTOTELES, sed magis amica VERITAS. Ad rem.

DISSER-

DISSERTATIONIS HISTORICO - JURIDICÆ

CAPUT I.

De Consuetudine jejunandi à primis Christi
Fidelibus frequentatâ.

§. I.

Postremum inter pia opera, non tenere locum, preces, atque je- *Jejunium,*
junia, solus ille inficias ire præsumserit, cui illa desipiunt. *Vopium opus.*
care Coetum, sanctificare jejunium, Volupe nunquam non erat
Hebræorum Republicæ. *In gaudium erat, domui Jacob Jeju-*
nium quarti mensis, & Jejunium quinti, & Jejunium septimi, &
Jejunium decimi. Zach. 8. V. 19. Daniel, posuit faciem suam ad Do-
minum Deum suum, rogare & deprecari in Jejuniis. Dan. C. 9. V. 3.
Esber corpus suum humiliavit Jejuniis. C. 14. V. 2. Machabæi pete-
bant à Domino misericordiam cum fetu, & Jejuniis. 2. Mach. 13. V.
12. Esseni, postmodum, sub Hircano florentes, teste Joseph. L. 2.
de bell. jud. C. 12. ab omni abstinebant Carne, solis leguminibus,
aut polentâ, contenti. Neque sua Gentilibus plerisque, eaque miræ
austeritatis, desistere Jejunia. *Aegypti Sacerdotes, ait Charæmon stoi-*
cus, apud *S. Hieron. L. 2. adv. Jovinian.,* nedum à Carne, & Viño
sibi temperabant, sed & *pane raro vescabantur, & si quando comedebant,*
tustum pariter Hyssopum, sumebant, ut escam graviozem, illius Cal-
lore, decoquerent. lisdem, posse se, hostiis promereri Deum, ab
ipsis jam nascentis Ecclesiæ Christianæ primordiis, *jejunantes, & oran-*
tes, Act. 13. V. 3. Persuasum habuere Apostoli, ut adedò curandum
non sit, rideri nos in hac parte, à reprobi Sensûs mortalibus, quo-
rum palato non sapiunt illa, quæis Vindex Dei sistitur ira, & improbæ
Carnis refrænatur licentia.

§. II.

Cerra sunt hæc, atque extra omnem dubitationis aleam, longè po- *Frequentia*
sita. Sed an frequentes, an verò rari admodum, fuerint dies *Jejunii in*
illi, quæis jejunare consueverant primi Christi Fideles, res est præsen- *primitivâ*
tis *Ecclesiâ.*

B

ris indaginis. Si *R. P. HEDDERICH* fidem adhibere libeat, paucissimi erant dies *Jejunii*, *universali tunc Consuetudine frequentati*. Itane verò, tam arctis circumscribatur limitibus, aurei illius *Ævi*, *Pietas*, & *Religio*? Fallor, si ita sentire fas sit. Imò potiùs, quoad usque poterit mens nostra respicere, & præteritæ ætatis, memoriam recolere ultimam, alia omninò, planeque diversa, deprehendere erit, *Vigentis disciplinæ Vestigia*, ac illa sunt, quæ tam præfidenter determinat, antefatus thesista. Habuit certè, jam ab ortu suo, *Christiana Religio*, abstinentes suos, qui facillè palmam præripiant Cæteris, sive numerum, spectes, sive austeritatis modum. Ut enim missos faciam *Therapeutas*, quorum anceps est *Fides*, & *Conditio*, eo usque *Jejuniis* dediti erant, *II. Ecclesiæ Sæculo Christiani*, ut non pauci, dies omninò decem, ab omni alimento abstinerent. Sæculo *III. celebris* erat, *Jejunii per dies multos Continuatio*, quæ *Superpositio* dicebatur. Hæc biduo, triduo, aut etiam hebdomadâ totâ, præsertim antepaschali, perdurabat. Frequens eo tempore, erat *Ascetarum numerus*, qui aperto necdum desertorum itinere, abstinentiam hanc privatim servabant domi, ex quâ nonnisi ad *Martyrium* exire consueverant. Conuersis dein ad *Christi fidem Imperatoribus*, emicuit *Sanctorum numerosa Phalanx*, qui illi, quod cessabat, sanguinis, aliud famis, & inediae, substituere *Martyrium*. Vidit hos *Palæstina*, vidit *Arabia*, viderunt *Thebais*, & *Lybia*, atque, quod mirum magis, *frigidae ponti*, & *Cappadociae Regiones*, suspexere tales.

§. III.

Antepaschale Jejunium ab Apostolis descendit.

Audio: reponet his *P. HEDDERICH*, spontanea fuisse hæc, sanctissimorum hominum *Jejunia*, ex arbitrio *Voluntatis*, non ex imperio legis suscepta. At si suâ sponte, ferebatur in hæc insolita pietatis opera, fidelium ardor, quid mirum, si non illicò fuerit lex posita iustus? Attamen, neque hanc defuisse tenendum est. Canon certè *Præceptum*. Siquis ait, *Episcopus, vel Presbyter, vel Diaconus, vel Lector, vel Cantor, sanctam Paschæ Quadragesimam non jejunat, præterquam, si propter imbecillitatem corporalem impediatur, deponatur: si Laicus sit, segregetur*. Canonem hunc *pseudepigraphum*, *Apostolisque*, quorum nomen præfert, suppositum esse, equidem me non later; sed & hoc benè novi, esse vetustissimum. Quid quid sit, rem esse arbitror planè credibilem, si non omninò certam, antepaschale *Jejunium*, ipsosmet *Apostolos*, habuisse *Authores*. Cum enim *Jejunium*

nium hocce, in memoriam illius à Domino nostro peracti, ab Ecclesiâ observari, veteres contendant Patres, arbitrari, omninò pronum est, Religionem Magistri, primævos ejus Discipulos excolendam suscepisse, ejusque imitationis Socios, & Sequaces, cæteros post se, reliquisse fideles. Profectò si vel certa orandi tempora, ab Apostolis servata, in reliquos dein fideles transferint; si solemnes Stationum dies, ex eo, quod Apostoli suo exemplo eos præscripserint, cæteri post illos, fideles habuerint Religiosos, velut ex *Tertulliano* Cap. 10. de Jejun. constat, quidni & quadragesimale Jejunium, à Christo servatum, tenuerint Apostoli, illudque ab istis, hæreditario quasi jure transscriptum fuerit ad fideles? Argumentum hoc per se validum, validius efficitur ex more, quarto deinde Sæculo, in universali Ecclesiâ obtinente, ut antepaschale Jejunium, ad imitationem Jejunii, Jesu Christi, fervaretur. Hujus enim apud omnes tum temporis, omnium nationum fideles, pervagantis disciplinæ, radix & origo, cum alia nulla adsignari queat, ac reipsâ designetur, ab ipsis Apostolis descendere censenda est, *S. Augustino* Judice L. 4. de Baptis. cont. donat. C. 24: *quod universa tenet Ecclesia, nec Conciliis institutum, sed semper retentum est, non nisi Auctoritate Apostolicâ traditum, rectissimè creditur.* At, obsecro, in quo Concilio istiusmodi Jejunium, primitus institutum legitur?

§. I V.

Patres certè Generalis *C. Nicani* Can. 5. quadragesimalis Jejunii, tanquam rei omnibus notissimæ, & antiquissimæ meminerunt, cum primò ex Synodis in ejus initium, unam ex iis Synodum indicant, quarum quot annis nodis *17.* duas, in omnibus Christiani orbis Provinciis, celebrari jubent. Iis *Seculi.* dem planè sensus imbuti erant, Patres *C. Laodiceni* Can 49, & *C. Gangrensis* Can 19. Ita statuentes: *siquis eorum, qui continentie student, absque necessitate corporeâ, tradita in Commune jejunia, & ab Ecclesiâ custodita, superbiendo dissolvit, Anathema sit.* Canon *Laodicenus* distinct. 3. de consecrat. Cap. 8. his refertur verbis: *non oportet in Quadragesimâ, quintâ feriâ ultimâ hebdomadæ jejunium dissolvi, & totam Quadragesimam inbonorari, sed per totos hos dies jejunare, & escis abstinentiæ convenientibus, id est, aridioribus, uti.* Supponunt itaque recitata Concilia, quarto, ut omnes consentiant, Ecclesiæ Sæculo celebrata, quadragesimale jejunium, non recentis esse institutionis, sed antiquæ traditionis, illudque sine gravis noxæ reatu, negligi haud posse. Quonam igitur fato contigisse dicam, quod *R. P. HEDDERICH* Element. J. Can. P. 3. pag. 182. asserere ausus fuerit, *jejunium olim solummodò Consuetudina-*

tudinarium fuisse, atque præter illum unicum Diem, quo Christus in Cracem actus fuit, nullius jejunii publici, & Solemnis extare memoriam. Quæis, quæso! tabulis probabit doctrinam hanc toti antiquitati incognitam, nulloque vel authoritatis, vel rationis præsidio suffultam? solidè demonstranda, non frivole adstruenda fuisset, thesis ejusmodi Exotica. Ast Beveregium, laudat hic P. Professor, alterius Communionis Virum, Meâ pace Beveregio, sociare potuisset, Joannem Dalleum, Samuelem Basnagium, aliosque similis farinae homines, jejunii, piorumque operum Olores. Quid inde? num sic dirempta lis est, confectumque Causæ negotium? mira res! protestantem, in Subsidium causæ suæ vocat, recens natum, cum tamen luce meridianâ clariora sint Ss, Patrum, veterumque Scriptorum, hac de re testimonia, upote qui traditionibus à nobis assertæ seriem, jam inde ab ipsismet Apostolis repetitam, in Succedentia sæcula derivârunt. Audiamus illos.

§. V.

Probatur eadem Veritas ex Tertulliano. ||

AC primò quidem antepaschalis jejunii morem, secundo jam Ecclesiæ Sæculo, longè, latèque obtinuisse, *Q. Septimii Tertulliani*, qui illâ tempestate floruit, Authoritate certum est. Certè, inquit allegatus Scriptor **C. 2.** de Jejun. , in Evangelio illos dies Jejunii deputatos, putant (Catholici) in quibus ablati sunt Sponsus, & hoc esse jam solos legitimos, abolitæ legalibus, & prophetis Veteratibus. Itaque de cætero differenter jejunandum, ex arbitrio, non ex imperio novæ Disciplinæ, pro Temporibus, & Causis uniuscujusque. Sic & Apostolos observasse, nullum aliud imponentes jugum certorum, & in Commune omnibus obeundorum Jejuniorum. Idem Tertullianus **C. 13.** Ecce, ait, convenio vos, & præter Pascha jejunantes, citra illos dies, quibus ablati sunt Sponsus... denique respondetis, hæc ex arbitrio agenda, non ex imperio. Diebus, quibus ablati sunt Sponsus, rotam à Tertulliano, quadragesimæ periodum designari, mihi probabilissimum est. Hoc enim Jejunium institutum esse eo fine, ut fideles ad paschalis Festi Solemnia per Continentiam disponantur, comperta ex Patribus res est. Facile etiam Paschæ nomine, quadragesimam istam insinuat Tertullianus, ut ab altero discernat jejunio, quod Montanistæ, ad quos deferat, ante Pentecosten obibant. Porro Tertulliani ætate, quadragesimale jejunium non ignorasse fideles, vel inde satis colligitur, quod Sæculo IV. ineunte, pervulgatum esset, quadragesimæ nomen, ceu ex Canone Nicæno V. supra relato, discimus. Vix enim credibile est, morem initio IV. Sæculi latè per Ecclesiam dominantem, penitus latuisse

tuisse fideles II. Sæculi labentis, eò præsertim, quod aliquid originis; five exempli à Christo traheret. Si verò noverant quadragesimale jejunium Sæculi Tertullianici fideles, illud utique non spontaneâ quadam Religione, & ex arbitrio, sed ex imperio observabant. Secus namque Tertullianus C. 13. spontanea recensens Orthodoxorum jejunia, illud quadragesimale, Silentio non præterisset. Cum ergò de quadragesimâ mentionem non faciat, profectò liquet, eum hocce jejunium inter ea, quæ ex præcepto servabantur, sub generali Adpellatione jejunii paschalis, comprehendisse.

§. VI.

Tertulliano consentit Origenes. Habemus, inquit, hom. 2. in levit., *Ad stipulan-*
quadragesime dies, jejunii consecratos. Neque dissentit S. Leo tur & alii
Serm. 8. de quadrag. quod, ait ille, *in omni tempore, unumquemque Patres.*
convenit facere Christianum, id nunc sollicitius est, & devotius exequen-
dum, ut Apostolica institutio, quadraginta dierum jejunii impleatur.
S. Hieronymus Epist. 54. ad Marcellam, Catholicæ Ecclesiæ, circa je-
junium Disciplinam exponens, sic loquitur: *Nos unam quadragesimam,*
secundum traditionem Apostolorum, toto anno, tempore nobis congruo
jejunamus. Non quod per totum annum, exceptâ Pentecoste, jejunare
non liceat; sed quod aliud sit necessitate, aliud voluntate, munus offerre.
Eandem Patrum doctrinam confirmat S. Isidorus Hispalensis L. 6. Origin.
C. 19. *Quadragesima, sunt ejus Verba, in universo orbe institutione*
Apostolicâ observatur, circa Consinium Dominicæ Passionis. Agmen
claudit S. Dorotheus Abbas græcus Doctrinâ 25. *in lege scriptum est, in-*
quit, imperasse Deum filiis Israel, ut singulis annis decimas darent om-
niam, quæ possederunt, & id facientes, in cunctis operibus suis benedi-
cebantur. Hoc agnoscetes Apostoli sancti, consulere commodis, &
utilitatibus animarum nostrarum, quo decimationem hanc excellentius,
& magnificentius redderemus: dum scilicet diervm Vitæ nostræ decimas
daremus. Atque hoc inter se tractantes, consecrarunt nobis, ex trecen-
tis sexaginta diebus, septem has Hebdomadas jejuniorum. Merito
igitur Liturgia Suecane Ecclesiæ, Anno 1576. Stockholmiæ edita,
& ab Archiepiscopo Upsalensi promulgata, in præfat. Hæc habet:
“ Constat Apostolos, eorumque Discipulos, consuetudinem certis
“ diebus jejunandi, certisque horis precandi, à majoribus acceptam
“ observasse, quam summè necessariam esse, & utilissimam, tum præ-
“ cepto, tum exemplo Christi, propriæque edocti experientiâ testati
“ sunt. Quæ ergò fronte ejusmodi Christianæ Vitæ regulas, ab Ecclē-

“ siâ nobis traditas, & commendatas repudiavimus? “ Præclara sanè Confessio, hominis in *Lutberi* Palæstrâ enutriti. Adductas Patrum Sententias, cum suâ conferat Doctrinâ, *R. P. HEDDERICH*, & obvio intuitu, nisi spontè Cæcutire velit, adverteret, quantoperè hallucinetur. Profectò non postèa introductum esse *jejunium quadragesimale*, ut scribit *Elem. J. C. P. 3. pag. 182.*, sed jam à temporibus Apostolorum ad Christi imitationem fuisse indictum, atque institutum, concordi Suffragio testantur *quarti*, & *quinti* Sæculi Patres, sparsim à me relati. Neque enim illum dierum numerum, suâ primùm ætate, fuisse jejunio consecratum, uspiam insinuant, sed retroactis Sæculis institutum supponunt, summâque Religione tribus prioribus Ecclesiæ Sæculis, à Christianis observatum. Quid his obmovere possit *R. P. HEDDERICH*, non video, nisi fortasse levioris armature nonnulla, ex penu *Joannis Daliei*, petulantis ingenii Calvinistæ, sibi depromenda existimet, quæ interim ut retundamus, lorica non indigemus, aut casside. Progredior ad alia.

§. VII.

Jejunium quartæ, & sextæ Feriæ. Præter antepaschale jejunium, præcipuâ pariter observantiâ, ex veteris Ecclesiæ usu, *quartâ*, & *sextâ* Feriâ, *portionalia* colebantur *jejunia*, quæ & *Stationum Semijejunia*, *Tertullianus* nominat. Itâ enim alloquens Catholicos *L. de jejun. C. 13.* “ Ecce, ait, convenio vos, & præter Pascha jejunantes, citra illos dies, quibus ablatum est panem, & aquâ victitantes, ut cuique visum est. “ Brevia antepaschalibus vocat illa jejunia, siquidem non, ut in istis, ad Vesperam usque, sed ad nonam duntaxat produceretur abstinentia. Quapropter ab Orthodoxis reprehensi fuere, Sequaces *Montani*, eo quod contrâ usitatum Ecclesiæ morem, Stationes suas, extenderent usque ad Vesperam. *Æquè*, inquit *Tertullianus C. 10.*, *Stationes nostras ut indignas, quasdam verò, & in serum constitutas, novitatis nomine accusant: Hoc quoque munus & ex arbitrio obeundum esse dicentes & non ultrâ Nonam detinendum, de suo scilicet more utriusque Feriæ jejunium, suo ævo passim invaluisse, Clemens Alexandrinus testatur. Etenim L. 7. stromat. De vero Gnostico, seu perfectò Christiano agens, ita scribit: Novit ille enigmata jejunii barum Ferviarum, quartæ inquam, & sextæ, quod dicuntur, illa quidem Mercurii, hæc verò Veneris. Idem suâ fide, in exposit. fidei, Epiphanius roborat. Porro, ait, istiusmodi jejunium, toto anno in Ecclesiâ Catholicâ diligenter*

gente
nonan
tis et
illud
trio,
præc
Sanct
subin
& C
Fulg
mana
quart
ut à
sextâ
bame
garo

S
stru
26. i
nii S
simil
tur,
Circ
fiarun
bus
Epist
quanc
sum
rem
I. in
nanda
term
singul
inval
testis
Patri

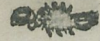

genter observatur, quartâ, ut dixi, sextâque Feriâ, ad horam usque nonam. Christianos, quartâ, & sextâ Feriâ jejunare confueville, testis etiam est *S. Augustinus*, Epist. 86. ad Casulan., quamvis jejunium illud nullâ tunc lege esset indictum, sed à fidelibus, pro cuiusvis arbitrio, & pietate obeundum, seu *passivè tantum currens*, non sub lege præcepti, uti de illorum dierum Stationibus, *Tertullianus* loquitur. Sanctissimum interim, satis diebus jejunandi morem, plurimorum subin intemperantiâ, aut ignaviâ collapsum, Episcopi postmodum, & Concilia, latis legibus, in quibusdam Ecclesiis, confirmârunt. *S. Fulgentius* Ruscæ in Africâ Episcopus, statuit, ut per singulas Septimanas, omnes Clerici, ac Viduæ, & quicumque potuissent ex Laicis, quartâ, & sextâ Feriâ jejunarent. *C. Matisconense* I. Can. 9. decernit, ut à Feriâ *S. Martini*, usque ad natale Domini, secundâ, quartâ, & sextâ Sabbathi jejunetur. De sextæ Feriæ jejunio idem mandat *C. Aenobawense* Can. 17., id quod & *Nicolaus I.* in responsis ad Consulta Bulgarorum, energeticè commendat.

§. VIII.

Sabbathi jejunium, tribus primis Ecclesiæ Sæculis, passim à Christianis observatum fuisse, nullo antiquitatis monumento, satis instruimur. Prima ejusdem mentio occurrit in *C. Miberitano*, ubi can. 26. ita statuitur: *Errorem placuit corrigi, ut omni Sabbathi die, jejunii Superpositionem celebremus.* Jejunii Superpositionem vocari, verosimile est, quod cum antea quibuslibet sextis Feriis jejunium observaretur, ad Sabbathum etiam, ista observantia, hoc Canone extensa est. Circa hoc Sabbathi jejunium, non una, eademque olim erat, Ecclesiarum Consuetudo. Romæ, & in nonnullis aliis occidentis regionibus, jejunio consecratam fuisse, legimus. Refert *S. Augustinus* Cir. Epist. 86. ad Casulan., interrogatum à se, respondisse *Ambrosium*: *quando hic (Mediolani) sum, non jejuno Sabbatho: quando Romæ sum, jejuno Sabbatho. Ad quamcumque Ecclesiam veneritis, ejus morem servate, si pati Scandalum non vultis, aut facere. Innocentius I.* in Epist. ad *Decentium*, non negamus, inquit, sextâ Feriâ jejunandum, sed dicimus, & Sabbatho, hoc agendum. Sabbathum prætermittere non debemus. Et Romæ, ait *Socrates* L. 5. H. E. C. 22. *Singulis Sabbathis jejunant.* Verùm mos ille apud Orientales vulgò non invaluit. Profectò diem Sabbathi à jejunio apud illos immunem esse, testis est *Cassianus* L. de instit. Cenobior C. 10. Neutra Consuetudo Patribus improbanda visâ est, ut adeò præclare scripserit *S. Hieronymus*

De Sabbathi Jejunio.

mus Epist. 28. ad *Lucinium*, Traditiones Ecclesiasticas, praesertim, quae fidei non officiant, ita observandas esse, ut à majoribus traditae sunt, nec aliorum Consuetudinem, aliorum contrario more subverti. Meritò proinde, summoque jure concludimus, *Trullanam* Synodum, & Graecos deinceps Schismaticos, petulantius lacéssisse, & perperam omninò damnâsse Romanum Sabbathi jejunium.

§. I X.

*Jejunium
quatuor tem-
porum.*

SUCCESSERE postmodum, quatuor temporum, primi nimirum, *quarti*, *septimi*, & *decimi* mensis, jejunia. Et quidem, si in re necdum satis exploratâ, Conjecturis indulgere liceat, haec eo inualescere ceperunt tempore, quo Stationum rigor apud fideles revescere, ac sensim remitti cepit. Hunc autem *S. Augustini* aetate, in pluribus jam Ecclesiis deseruisse, ex ejusdem Epist. 86. ad *Casulan.* evincitur. Ex tunc enim obdormiscente Christianorum pietate, cum rari admodum essent, qui per singulas Hebdomadas, quartâ, & sextâ Feriâ obirent jejunium, visum est saltem quatuor anni temporibus, illud restaurari. Primos extitisse Romanos, qui renovariat, haud infundata Suspicio est, quam verus Sacramentarium Romanum, quod & *Leonianum* dicitur, abundè confirmat. Habuit *S. Leo M.* de verno jejunio, Sermones XII. de *aestivo* IV. de *autumnali* IX. de *hyemali* VIII. Caeterum tribus, per quatuor anni tempora, diebus in Romanâ Ecclesiâ, jejunatum fuisse, *S. Doctor* non semel asserit, utpote qui in suis de dicto jejunio Sermonibus, verba haec identidem ingeminat: *quartâ, igitur, & sextâ Feriâ jejunemus, Sabbatho autem apud Beatissimum Apostolum Petrum Vigiliis celebremus.* Cum verò, quae apud Romanos vigeat, disciplina, ad alias subinde, & alias Christianorum Ecclesias, pleno alveo, se se diffuderit, exinde factum, ut universam sensim pervagaretur Ecclesiam. Verumtamen, nonnisi receptâ à Gallis Liturgiâ Romanâ, *Caroli M.* aetate, Vim Legis ibidem non obtinuit. Uno enim ante fata suprema, anno, nimirum anno 813., praxin hanc, à *C. Moguntino*, piissimus Princeps decerni curavit, quam & quasi recentem Patres exhibent. *Constituimus, ajunt, Canon. 34., ut quatuor anni tempora, ab omnibus cum jejunio observentur, sicut est in Romanâ Ecclesiâ traditum.* Quam verò incerta fluctuaverit olim jejunii hujus Sedes, ex Synodo *Salgunstadiensi*, Anno 1022. celebratâ, haud obscure conjicitur, quippe quae quatuor temporum jejunium, *incertum* vocat. Ante *Gregorii VII.* & *Urbani II.* tempora, uniformem non fuisse circa illud, Ecclesiae Disciplinam, latè ostendit *Thomassius P. 2. C. 18.* Sed de his satis.

CAPUT

C
riat
crim
tra
Caro
temp
quer
gredi
Jejur
Carr
gistr
gion
renti
tu L
à Ca
fuisse
& fi
placu
abrege
delect
ejusm
suum
namo
nant
sanè
Disci

CAPUT II.

De Ciborum Delectu, in primitivæ Ecclesiæ
Jejunii, Observato.

§. X.

Quandoquidem jejunium Ecclesiasticum, nihil sit aliud Oratio. *Reverentur*
doxis, quam abſtinentia à pluribus Reſectionibus, certoque *Errores,*
Ciborum Genere, ſecundum Regulas Eccleſiæ, indagandum
nunc eſt, an, & quosnam fidelium jejunio, terminos poſte-
riant, Patres noſtri. *Sciendum eſt,* ait Confleſſio Auguſtana tit. de Diſ-
crim. cibor., *tales obſervationes jejunii &c. eſſe res aduſporas, qua ex-
tra Scandali Caſum omitti poſſunt.* Concinit Confleſſio Argentinenſis,
Carolo V. in Comitibus Auguſtanis, Anno 1530. exhibita, *locum,* ait,
*tempus, modum jejunandi, malum Spiritui ſancto arbitranda relin-
quere, quam certis præſcribere legibus, maxime quas ſine peccato trans-
gredi non liceat.* Calvinus, tamen L. 4. inſtit §. 14. obſervationem
jejunii, & utilem eſſe, & ab iſtis Apoſtoliſ uſque uſitaram agnoſcat,
Carnium tamen eſum, impiis legibus prohiberum eſſe contendit. Ma-
giſtrum ſequitur Diſcipulus, *Joannes* nempe *Dalleus,* qui ut in Reli-
gionis noſtræ leges, à Spiritu ſancto conditas, & totius Mundi reve-
rentiã conſecratas, honeſto magis ſurore debachari poſſit, toto Cona-
tu L. 1. & 2. de jejun. & quadrag. probandum ſibi ſumit, abſtinentiam
à Carne apud primitivæ Eccleſiæ fideles, nullã publicã lege præceptam
fuiſſe. Indulgendum tantisper hic foret Hæreticis, cum ſucata etiam,
& ficta, ultro civitate donentur adminicula, ſemel ubi liberè inſanire
placuit. Verùm & Romanæ Communionis Viros, eodem errore fuiſſe
abreptos, mirari ſubit. Sic *Dalleo* ſubſcripſit *Launoius de vet. cibor.
delect.*, atque in hujus caſtra noviffimè deſcendit *R. P. HEDDERICH,*
ejuſmodi fingens primorum fidelium jejunium, quale per *Ramadan*
ſuum, triginta dierum intervallo, hodieum Turcæ obſervant. Hi
namque omni per rotam diem cibo carentes, ubi nox advenit, cæ-
nant opiparè, iisdemque, quibus ſemper, alimentis utuntur. Ita
fanè, nec aliter, theſi 59. & 60. veteris Eccleſiæ circa jejunium
Diſciplinam *R. P. HEDDERICH* delineat.

C

§. XI.

§. XI.

Statuitur & probatur I. vera Sententia.

A St firma mihi, fixaque mens sedet, & opinio, abstinentiam à Carnibus, Ecclesiastici jejunii semper partem fuisse, & apud veteres Christianos, diebus Esurialibus, publicà Lege præceptam. Hoc Concilia, hoc Patres, suis scriptis consignatum, nobis reliquerunt. Ex innumeris seligemus paucos. *S. Basilus*, Hom. 1. de jejunio, quod quadragesimale intelligi, ex totius homiliæ Serie constat, *Carnes non edis*, inquit, à *Vino abstines*, *Vesperam expectas*, ut *Cibum sumas*. *Theophilus* Epist. 3. Paschali ad universos Aegypti Episcopos, " nequaquam, ait, diebus quadragesimæ, sicut luxuriosi divites solent, Vini poculum suspiremus, neque in procinctu prælii, ubi labor, & sudor est necessarius, Carnium edulio delectemur. Qui autem Legum præcepta custodiunt, ignorant Vinum in jejuniis, Carnium Esuriam repudiant." Et subjungens exemplum *Danielis*, & Sociorum ejus ita pergit: " Nobis suæ fortitudinis exempla reliquerunt, habitantes in Babylone Corporibus, sed Sensu, & Fide, in cælesti Hierusalem morantes, ut omnem deinceps ætatem docerent, *jejuniorum tempore*, à *Vino & Carnibus abstinentum*, sumere de terrâ Semina, & potandam aquam, quibus Comitibus utitur pudicitia." *S. Cyrillus Hierosolymit.* Catech. 4. " jejunamus, inquit, & à *Vino, Carnibusque* nos abstinemus, non ea, quasi piacula, abhorrentes, sed mercedem expectantes, ut dum Sensibus grata contemnimus, spiritali, cælestique mensâ fruamur." Tempore quadragesimalis jejunii, Coquorum discursus, & pecorum mactationes, è medio tolli, asserit *S. Joannes Chrysostomus*, Hom. 1. in Genes., quam in Capite dicti jejunii declamavit. *Hæ*, ait, *veræ Ferie sunt, ubi animarum Salus, ubi Pax, & Concordia est; ubi omnis hujus vitæ apparatus abigitur, ubi clamor, & tumultus, & Coquorum discursus, & pecudum mactationes è medio tolluntur.* Apertius adhuc altectatus *S. Doctor* Hom. 6. ad Populum Antioch. loquitur: " quid, inquit, difficilius, non jurare, an per totam diem inediam pati, & aquæ potu, & tenui Victu sicari? Certè est hoc illo gravior. Sed tamen Consuetudo res est tam facilis, & expedita, ut adveniente jejunio, etsi milles quis exhortetur, millesque cruciet, & cogat Vinum delibare, vel aliud quid in jejuniis non concessum, vel consuetum gustare, omnia quis mallet pati, quam prohibitum tangere nutrimentum. Et hoc cum non illibenter ergà mensam affecti simus, tamen propter Consuetudinem, ex Conscientiâ, omnia generosè ferimus laborando. Hoc nimirum & in Juramentis erit: & sicut nunc etiam, si quis maximam necessitatem imponat, perma-

" nes
" ter
invitu
Carn
trum
notel
cere
Testi
fuctu
& Ci
Anti
evid
sum
nio,
velu

S
taxat
cipli
fusar
nym
runt
defic
pore
pane
Aug
" g
" gi
" ni
" no
" ne
" qu
" be
" na
" ri
" di

“*nes Consuetudinem servans*, sic & nunc, si quis etiam milles exhortetur, à Consuetudine non abstitit. “ Ita ille. Fateor equidem haud invitus, ex solo *Chrystomo*, rectè non colligi, usum abstinentiæ à Carne, in universali Ecclesiâ frequentatum. Interim hic ex aliorum Patrum locis, sive jam prolatis, sive adhuc proferendis, manifestè innotescit. Neque enim alio, Ecclesiæ universalis Disciplina, innotescere nobis potest modo, quàm ex omnium Ecclesiarum particularium Testimoniis, & Consensu. Quamvis autem *Chrystomus*, ad Consuetudinem cujusque referat jejunandi facilitatem, & abstinentiæ à Vino, & Cibis quibusdam, diebus esurialibus, non tamen ad solam Ecclesiæ *Antiochenæ* Consuetudinem id referre censendus est. Quin imo Legem evidenter supponit, siquidem certum eduliorum Genus, non concessum vocet. Certè *Basilii* ætate ex usu Ecclesiæ conjuncta erat cum jejuniis, à Carnibus abstinentia, atque hæc eadem Temporibus *Theophili*, velut & illa à Vino, publicâ Ecclesiæ Lege definita fuit.

§. X I I

Sed pertexamus telam, quam orsi sumus. Profectò non intra privata Laudantur
tos particularis cujusdam Ecclesiæ Cancellos, conclusam duntaxat fuisse, saluberrimam, quam propugnandam suscepimus, Dis-
ciplinam, complures, qui quarto, & quinto floruere Sæculo, dis-
fusarum, per orbem, Ecclesiarum, Antistites, nominatim *Hieroli Patres*.
synus, *Augustinus*, *Leo M.*, & *Maximus Taurinensis*, tradiderunt. *S. Hieronymus*, in C. 10. Daniel. ad illa Verba: panem desiderabilem non comedi, ita scribit: *Hoc docemur exemplo, tempore jejunii à Cibis delicatioribus abstinerere (quod ego nunc puto dici Panem desiderabilem) nec Carnem comedere, nec Vinum bibere. S. Augustinus Serm. 64.* De temp. “ illa est, inquit, in diebus quadrag. *gestimæ grandis utilitas, quod dum à licitis etiam abstinemus, magis, ac magis admonemur illicita vitare: qui enim abstinemus nos à Carnibus, quibus uti aliis diebus licet, fugiamus peccata, quæ omnino non licent. “ S. Leo Serm. 4. de jejun. quadrag.* Christianam abstinentiam, Manichææ abstinentiæ opponens, sic discurret: “ utilis quidem est abstinentia, quæ parco assueta Victui, deliciarum cohibet appetitum: sed vae illorum dogmati, apud quos, etiam jejunando peccatur. damnant enim Creaturarum naturam in Creatoris injuriam, & contaminari afferunt iis, quorum non Deum, sed diabolum Conditorem esse definiunt. Vos autem *Catholicæ Matris,*

sancta

“ sancta Generatio, quos in Scholâ Veritatis Spiritus sanctus erudit, “ libertatem vestram congruâ ratione moderamini, scientes, quia bo- “ num est, etiam à licitis abstinere, & cum castigatus vivendum est, “ ira discernere cibos, ut eorum submoveatur usus, non natura dam- “ netur. “ Porro non alios damnabant cibos, & in Creatoris injuriam execrabantur *Manichei*, nisi Carnes, veluti L. 30. Cont. *Fauft.* C. 5. il- “ lis exprobrat *S. Augustinus*. Carnium itaque esu abstinere vult *S. Leo*, “ quoties castigatus vivendum, sive jejunandum est. *S. Maximus* Hom. “ 3. de jejun. quadrag. “ Nos verò, ait, quibus propugnator invictus, “ hanc Venerabilem quadragesimam dedicavit, *repudiantes desideria car- “ nalia*, sic castigemus membra jejuniis, ut animas Virtutibus sagine- “ mus. “ Et paulò post: “ quale istud est, quod non vesceis *Carni- “ bus*, & de ore tuo fordidius omni escâ, egreditur maledictum. “ Quid clarius in rem nostram adduci, aut proferri posset? Verùm ut “ & Controversiæ nostræ inimici nostri sint Judices, auscultare non pige- “ bit, quid Catholicis quondam *Fauftus Manicheus*, objecerit. “ Si, “ ait, *quadragesima sine Vino, & Carnibus*, non superfluous à vobis, “ sed divinâ Lege servatur, videte, quæso, videte, ne summæ de- “ mentiæ hoc sit à *Paulo* dictum putare, quod dæmoniorum doctrina “ sit, abstinencia omnis ciborum. “ Huic verò objectioni respondens “ *S. Augustinus*, non negat, quadragesimam sine Vino, & Carnibus, “ ab Orthodoxis transigi, neque *Fauftum* redarguit, quod hanc absti- “ nentiam dixerit divinâ Lege servari; Leges namque Ecclesiæ, divinas “ vocari posse *S. Augustinus* existimat, cum Christus præceperit, ut Ec- “ clesiæ, ejusque Præsulibus, debita observantia deferatur. En! Salus “ ex inimicis.

§. XIII.

Varia pro hac Sententia allegantur Concilia. **P**atres locuti sunt, superest, ut & Concilia loquantur. *Laodicensem*, “ §. IV. relatum, Can. 49. *escas abstinencia convenientes, id est aridiores*, in quadragesima præscribit. Quis autem omnem aded excusse- “ rit Verecundiam, ut Carnes in Censum aridorum referat? Synodus “ *Trulliana*, Can. 56. jussit pariter, totâ quadragesimâ, *abstinere ab om- ni eo, quod maciatur*, nec non *ab Ovis, & Capro*, & qui secus faxint, clericos quidem deponit, laicos autem segregat. C. *Toletanum VIII.* Anno 653. habitum, Can. 9. Ita decernit: “ quisquis diebus quadra- “ gesimæ sine evitabili necessitate, atque fragilitate, vel etiam impossi- “ bilitate ætatis, *esum Carnium præsumserit* attentare, non solum “ reus erit Resurrectionis Dominicæ, verùm etiam alienus, ab ejus- “ dem

dem diei sanctâ Communione; & hoc illi cumuletur ad pœnam, ut
 ipſius anni tempore, *ab omni Carnium eſu abſtineat* Gulam, quia fa-
 cris diebus, *abſtinentie oblitus eſt. Diſciplinam.* Illi verò, quos aut
 ætas incurvat, aut languor extenuat, aut neceſſitas arctat, non au-
 te *prohibita violare præſumant*, quàm à Sacerdote permiſſum perci-
 piant. Quâ Sanctione, Concilii Patres, novam de abſtinentiâ,
 Legem non ſtatuunt, ſed ſtatutam à retroactis Sæculis ſupponunt, pœ-
 nasque in illius Transgreſſores, duntaxat acuunt. Conſtat hoc mani-
 feſtè ex Verbis laudati canonis. *Detecta eſt, inquit, ingluviens hor-
 renda Voracium, quæ dum fræno parſimonix non aſtringitur, Re-
 ligioni contraire cenſetur.* Nam dicente Scripturâ: qui ſpernit mini-
 ma, paulatim decidet in maxima; illi tanto edacitatis improbæ ſum-
 tu graſſantur, ut Cœleſtia, & penè Summa, contemnere videantur.
 Etenim cum quadrageſimæ dies, anni totius decimæ deputentur, quæ
 in oblatione jejunii, Domino conſecrantur, quibus etiam ſaluberrimè
 Conditio humani Generis expiatur, dum à quatuor mundi parti-
 bus, ad hanc homo Religionem, crediturus adducitur, quatuor
 elementis formatur, propter Transgreſſionem decalogi, quaterdecies
 convenienter affligitur: illi auſu temerario, hæc omnia contem-
 nentes, Voracitatis quidem ingluviem, non frænant, &, quod
 pejus eſt, *paſebalia Feſta, illicitorum eſuum perceptione profanant.*
 Inſtruimur itaque laudati Canonis tenore, quadrageſimali tempore,
 illicitum fuiſſe, Carnium eſum: Cur porrò erat illicitus, niſi quia pu-
 blicâ Eccleſiæ Lege, jam tum prohibitus? Præceptum ſimiliter non
 tulit, ſed larum ſupponit, ac confirmat Sſta Synodus *Tridentina Seſſ.*
 25. *de reformat.* Ubi circa finem, hortatur omnes paſtores, atque
 obreſtatur, ut tanquam boni milites, quibuſcunque fidelibus, ſedu-
 lô commendent, omnique diligentia utantur, ut iis præcipuè ſint
 obſequentes, quæ *ad mortificandam Carnem conducunt, ut ciborum
 delectus, & jejunia.* Hæc Canonum Scita cum ſua ſtudeat combi-
 nare doctrinâ, R. P. HEDDERICH, quod, utrùm ad Calendas græ-
 cas: uſque præſtiturus ſit, ignoro.

§. X I V.

Mirificè communis, quæ & noſtra eſt, Sententia, illustratur factò *Declaratur*
 quodam inſigni, quod ſedente ad Clavum Imperii, *Juſtina-uberius* ex-
 no, Conſtantinopoli, contigiffe, refert *Nicephorus* L. 17. H. E. C. *Factis* His-
 32. Cum enim ob ingentem Cibariorum penuriam, ſecundâ quadra-
 toricis, gelimæ.

gesimæ Hebdomadâ, Carnes in foro à Lanis publicè Venales, in Civium Gratiâ exponi jussisset Imperator, nemo unus erat in tantâ populi multitudine, qui Carnes emere, aut degustare vellet, mortem sibi potius quævis tolerandam, ac subeundam existimans, quàm ut quidpiam de patriis moribus, ac traditionibus immutaret. Cerrè iis, ait *Pen. Bellarminus*, qui sic agebant, omninò persuasum erat, Leges Ecclesiæ, quæ carnis esum, tempore solemnisi jejunii, vetabant, ligare Conscientiam. Sed vix populo huic, quod suus ei illâ tempestate defuerit *PHILIPPUS*. Deum immortalem! quàm impigrè, sine Hæresi, aut Schismate, ad primos, si superis placet, *Discipline Ecclesiastica Terminos*, reduxisset jejunium, eò vel maximè, quod nauseare videatur ipsemet super cibo isto levissimo *aselli arefacti*, aliorumque *piscium*, quorum neque *Hyperaspistes* esse creditur. Cæsar in tantâ Reipublicæ Calamitate, & pressurâ, quot, & quantis extulisset Laudum Encomiis? quantâ dicendi facundiâ, nugacibus hisce Scrupulis, Civium exemisset animos? Neque, ut sicum faceret, facile Oratorem defecissent Verba: *Heus! jejunium nullatenus consistit in esu aselli arefacti, aliorumque piscium . . . ab initio non fuit sic . . . obedite Præpositis vestris . . . Non frustra portat Gladium . . . Quos Ego! . . . sed moros, Eximie Pater! præstat componere fluctus. Si iustum est in Conspectu Dei, vos potius audire, quam Deum, judicate.* Act. IV. 19. *Chrysostomo* credimus, recta suadenti, non cuivis Spiritui, qui novorum *Demoniorum* videtur *Annuntiator* esse. Act. XVII. 18. Sed hæc per *transennam*. Proximè latius.

§. X V.

Continuatio. Aliud non minus illustre factum, quod, quàm stricta olim, fuerit jejunii obligatio, prætermittere, hoc loco, nequaquam possum. Enarrat illud, *Sozomenus* L. I. H. E. C. II. His Verbis: " instante jam quadagesimâ, quidam ex itinere ad eum (*Spiridionem*) accessit, iis ipsis diebus, quibus ille una cum Domesticis solebat continuare jejunia, ac certo die comedere, reliquos dies, absque ullo traducens cibo. Cum autem *Spiridion*, peregrinum, admodum festum videret, age, inquit, *Filia!* lava hominis pedes, eique cibum appone. Cum *Virgo* respondisset, nec panem domi esse, nec farinam: *Supervacuum* enim esse, harum rerum apparatus, propter jejunium, *Spiridion*, præmissâ *Oratione*, & *petitâ Veniâ*, præcepit *Filiæ*, ut suillas Carnes, quas *Sale* conditas habebat, coqueret.

queret. Quibus coctis Hospitem, unâ secum sedere iussit. Appo-
 fitis Carnibus cum ipse comedit, tum Hospitem hortatus est, ut co-
 mederet, *cumque ille detrectaret, ac Christianum se esse diceret; eo-*
 minis, *inquit*, detrectandum est, omnia enim munda esse mundis
 Sermo divinus edocuit. *Spiridion*, itaque, ceu ex facti Specie li-
 quer, Carnem, quam, ut ad Pascha fervaretur, Sale condierat, ho-
 mini ex itinere admodum fesso, apposuit, cum alii præsto non forent
 cibi: Carnem, ipse, ut Hospiti Scrupulum excuteret, eumque suo
 exemplo ad Vires eo cibo reficiendas invitaret, ipse comedit. Nemini
 autem dubium est, quin ipsis jejuniorum, ab Ecclesiâ præceptorum
 diebus, licitus sit Carnium esus, si urgeat necessitas, aliique, panis
 præferunt, deficienti Cibi. At nonnisi perperam & infulse, ex hoc
 facto quis inferret, abstinentiam ab esu Carnium, quadragesimali etiam
 tempore, fuisse liberam. Contrarium enim planè demonstrant, *His-*
 toriæ illius Circumstantiæ. *Spiridioni* scilicet, præter Carnes, Sale
 conditas, nihil aliud, quo lassum reficeret, obsonii supererat: Ora-
 tionem præmisit *Spiridion*, & Veniam à Deo petiit: quorsum autem
 hæc Veniæ petitio, in re absolute liberâ? Hospes invitatus, ut Car-
 nem gustaret, detrectavit facinus, Christianum se esse, causatus: ita-
 ne verò multum reluctari potuisset, homo ille, si persuasum tum tem-
 poris erat Christianis, abstinentiam ab esu Carnis, rem esse merè adia-
 phoram, & quæ pro uniuscujusque nutu, & arbitrio observari, vel
 omiti possit? apage nugas.

§. X V I.

ET verò Carnem à jejuniis primorum fidelium exulasse, exinde satis *Concluditur*
 arbitror demonstrari, quod longè, latèque apud illos, qui ma-
 gis Religiosi haberi vellent, Xerophagiæ obtinerent. *Præterea, inquit, huius perem-*
S. Epiphanius in exposit. fid. Cath. Sex illos Paschatis dies Xerophagi-
 oris.
 giis, hoc est, arido Victu transigere omnis populus assuevit: hoc
 est, panem duntaxat cum aquâ sub Vesperam adhibere: imò verò
 nonnulli ad biduum vel triduum, vel quarriduum usque Jejunia pro-
 rogant. Alii totam Hebdomadam, ad usque sequentis Dominicæ
 Gallicinium sine cibo transmittunt. *Et S. Augustinus L. de morib.*
Eccl. Cath. C. 33. de Monachorum jejuniis ita loquitur: " jejunia etiam
 prorsus incredibilia multos exercere didici, non quotidie semel sub
 noctem reficiendo Corpus, quod est usquequaque usitatum,
 sed continuum triduum, vel amplius sæpissimè sine Cibo, ac potu
 ducere."

“ ducere. Neque hoc in Viris tantum, sed etiam in feminis. “ Ete-
“ nim si pientiores homines tantam adhibere Curam, ne quid succu-
“ lenti degustarent, manifestè evincitur, ratum fuisse, fixumque pri-
“ mitivis fidelibus, stare nequaquam posse cum jejunijs Succulentio-
“ rum saltem quorundam ciborum, quales procul dubio Carnes sunt,
“ esum. Mirum sanè, eos, qui ipsum jejunandi morem ac consuetudi-
“ nem hauserunt ab Apostolis, jejunii modum, ritumque ab iis non di-
“ dicisse? Si ex Vereris Ecclesiæ disciplinâ, quæ & Caroli M. ætate, imò
“ ad Sæculum usque XIII. viguit, jejunium quadragesimale Vespere dux-
“ raxat, cæteris autem juniorum diebus, ut plurimum horâ nonâ, si-
“ ve post meridiem tertiâ solvi poterat, quis induci se finet, ut credat,
“ Carnis delicias fidelibus fuisse indultas? Si nefas erat delibare Vinum,
“ fasne fuerit Carnibus sarcire Ventrem? Si pœnitentiæ & mæroris tem-
“ pore, ab amplexibus vacandum fuerit conjugibus, ut ex *Nicolao I. C.*
“ 50. respons. ad Consulta Bulgarorum compertum est, num libidinis in-
“ centiva, fomitesque arbitremur nullâ lege fuisse sublata? Credat Ju-
“ daeus Apella: nunquam ego. Alius repetendas esse abstinentiæ hujus
“ natales & originem, prorsus tenendum reor. “ Illa enim, ait *Au-*
“ *gustinus*, quæ non scripta, sed tradita custodimus, quæ quidem toto
“ terrarum orbe observantur, dantur intelligi, vel ab ipsiis Apostolis,
“ vel plenariis Conciliis, quorum est in Ecclesiâ saluberrima Auctoritas,
“ commendata, atque statuta retineri, sicuti quod Domini Passio, &
“ Resurrectio, & Ascensio in Cælum, & Adventus de Cælo Spiritûs
“ sancti, anniversariâ Solemnitate celebrantur, & si quid aliud tale oc-
“ currerit, quod servatur ab universâ quacunque se diffundit, Ecclesia. “
“ Epist. 118. C. 1. Jam verò abstinentiam à Carnibus tempore Jejunijs
“ universâ tenet, semperque retinuit Ecclesia, neque in plenario quo-
“ dam Concilio instituta legitur, nec quos primitivis nacta sit Authores,
“ aut quo præcisè Sæculo invalescere cœperit, ullatenus determinari po-
“ rest, ab Apostolis igitur tradita meritò creditur. Integram pro hac
“ Sententiâ laudare possem Theologorum Catervam; ait cum hos homi-
“ nes honoris & reverentiæ Causâ *R. P. HEDDERICH* passim Circula-
“ torum, seu *Quacksalberorum* dignari soleat Titulo, lubens abstineo.
“ Cfr. interim *Martin. Peres. Aiala* Quidixiensium olim Episcopus, *L.*
“ *de Divin. & Apost. Tradit. p. 3. f. m. 142. Seqq. Item didac. Covarru-*
“ *vias* Episcop. Segobienf. Tom. 2. L. 4. C. 20.

CAPUT

CAPUT III.

De Potestate relaxandi, seu variandi Ecclesiae
Disciplinam circa Jejunia Fidelium.

§. XVII.

Am incipiunt mysteria. Parrurient montes. Adeste Mecænales, spec-
 rare, favete. Nutat prisca fides: exulat fermè religio: arundineis *Propositur*
 innititur fulcris Disciplina: nervus: facta est in opprobrium Civitas per- *Paradoxa*
 secti decoris, Gaudium universæ terræ. Fata, horrida fata! sub reli- *circa quæsi-*
 gionis Larvâ, sub Zelo Disciplinae, Disciplinam cernimus pessumdari, *tum, R. P.*
 Canones everti, paradoxa & inaudita proponi. Dabit, opinor, Ve- *HEDDE-*
 nam *R. P. HEDDERICH*, si paradoxis accenseam, quam Thesibus *RICH Doc-*
 58, 59, & 60 instillat doctrinam. Fallit, & fallitur reverâ Vir bonus, *trina.*
 & immane quantum fallitur? *possumus scire, quæ est hæc nova, quæ*
à te dicitur doctrina? nova enim quædam infers auribus nostris: Volu-
mus ergò scire, quidnam velint hæc esse? Act. XVII. 18, 19, 20.
 Styli barbaries, inconcinna phrasis, jejuna & contorta Latinitas, mens
 subrimidè prolata, apertè clamant, nugari hominem. *Audiemus te*
de hoc iterùm. " Quanquam, ait thesi 58, potestas determinandi je-
 junii dies quo ad abstinenceam ab omni cibo ex motivo religionis per-
 tineat ad jus sacrorum, Domini tamen temporales ex motivo bonum
 Reipublicæ concernente Emptionem Venditionem piscium extraneo-
 rum, ex Consequenti & Comestione eorundem justissimè prohibe-
 bent. " Pergit thesi 59: " quo Casu justissimè instari potest apud
 Episcopos, & summum Pontificem, ut jejunium reducat ad pri-
 mos Disciplinae Ecclesiasticæ Terminos, videlicet ad unicam refectio-
 nem de die, etsi in Carnibus sumendam. " Colophonem tandem
 imponit thesi 60: " quare si remonstratis justissimis Causis, Ecclesiae
 Præsulibus de permittendo Carnium esu diebus jejunii (præcipuè
 quia milliones nummorum pro piscibus extraneis ad terras alienige-
 nas transmittuntur, non sine gravissimo Territoriorum Germaniæ
 dispendio) nihilominus Ecclesia esset invita, non foret Hæreticus,
 neque Schismaticus, qui defenderet, Dominum territorialem ex
 Causâ bonum Reipublicæ concernente, permittere posse subditis esum
 Carnium, relicto jejunio in Terminis primorum fidelium ex moti-
 vo religionis, videlicet in unâ duntaxat refectioe, etsi in Carnibus
 sumendâ. Notatè verba, signatè mysteria.

D

§. XVIII.

§. XVII I.

*Expenditur
Et inventa
minus ba-
bens explo-
ditur.*

Verum quid vult *Seminiverbius* hic dicere? ut verum fatear, sunt multa fucis illita: spongia indigent plurima. Quid, quaeso, de me literatus orbis ferret iudicii, si ita discurrere mihi mens aut Confitebor foret? I. "Quaquam potestas determinandi impedimenta matrimonii dirimentia ex motivo religionis pertineat ad jus Sacrorum, Domini tamen territoriales ex motivo bonum Reipublicae concernente, circa matrimonium à suis subditis contrahendum nonnulla providè requirunt; aliqua iustissime prohibent." II. "Quo Casu iustissime instari potest apud Episcopos, & summum Pontificem, ut matrimonium reducat ad primos Disciplinae Ecclesiasticae Terminos; videlicet ad individuum Vitae Consuetudinem inter unam & unam, etsi cum impedimentis jure recentiori investis, ineundam." III. "Quare si remonstratis iustissimis Causis Ecclesiae Praesulibus de permittendo matrimonio in Gradibus jure sequiori prohibitis (praecipue quia summa hinc inde nummorum pro Dispensationibus impetrandis ad terras alienigenas transmittitur) nihilominus Ecclesia esset invita, non foret Haereticus, neque Schismaticus, qui defenderet, Dominum territorialem ex Causa bonum Reipublicae concernente, permittere posse subditis suis Catholicis matrimonium, relicto Contractu in Terminis primorum fidelium ex motivo religionis, videlicet inter unum & unam, etsi in Gradibus moderno jure veritis contrahendum." Bella, acuta sane Argumentario, picturae haud absimilis, qua humano Capiti, Cervicem pictor equinam jungeret. Par omnino iudicium de suo former discursu *R. P. HEDDERICH*. Id affirmare aulicis, nec ovum ovo esse similius. Possent Principes & Magistratus ex motivo bonum Reipublicae concernente, veluti ceterarum mercium, ita & piscium extraneorum illationem, proin & consecutivè eorundem Emptionem, ac Comestionem pleno jure prohibere, nemo unus est, qui haecenus in Crisin vocaverit. Sed nunquid jam Deus est in Caelo, quia Baculus stat in angulo? deertine Germanis Casus, si Hollandicus, Helvericusque à nostro proscribatur Litore? Aquà sitim levabimus, ubi Vinis exteris carebimus? an patrius vilescet, si Baccho Burgundico exulandum est? jejunarunt Majores nostri, & acriori, quam nos, rigore jejunarunt, antequam saliti haleces, alessi arefacti, alique, quos mare gignit, pisces Germaniae emporiis adnarent. Nolim credere, persuasum esse *R. P. HEDDERICH*, sine esu alessi arefacti, eajus, ut alibi jam memini, amicus non est, transigi non posse jejunium.

nium
perii
ne,
Batav
Corp
ri!
HED
num
Canon

FA
strat
nulla
DEA
jejun
inde
Disci
nihil
rent
Aug
cleha
Con
fuit
sed
Quo
omn
verf
quin
pote
nis
hodi
nori
illud
subit
rum
quifi

nium. Sustinent certè, & posthac sustinebunt inediam, innumeri imperii nostri incolæ, Fragis & Cyclaminis aridioribus contenti, de Carne, aut asello arefacto parùm solliciti. Sentio: Milliones nummorum Batavis mercatoribus transmittendorum, quæis ceu extremo Sanguine, Corporis politici spoliantur Venæ, hominis pungunt animum. Superi! quæ metamorphosis? an subitò mutatâ Scenâ, prorupit R. P. HEDDERICH in Consiliarium aut præfectum Aarati? Cur tanta dere nummariâ Curam gerit *Frater Minor, Doctor Theologus, Professor Canonum*? sed hæc sint per allegoriam dicta.

§. X I X.

FAnnâ Lege ad compescendum Convivorum Luxum, jejunii tempore, primos non indignisse Christi fideles, sat superque demonstratum ivimus. Verùm transmittamus tantisper, quod falsò & gratis nullâque probabilitatis umbrâ rectus, fingit, & supponit R. P. HEDDERICH. Fuerit, per me licet, primus Disciplinæ Ecclesiasticæ circa jejunium Terminus, *unica refectio de die, etsi in Carne sumenda*: quid inde? Vertuntur tempora, vertitur &, quæ variabilis est, Ecclesiæ Disciplina. Erat tempus, quo *visum est Spiritui sancto, & Apostolis, nihil ultra imponere fidelibus oneris, quàm hæc necessaria, ut abstinerent se à Sanguine & Suffocato.* Act. XV. 28. 29. Erat tempus, quo *Augustino* vivente & teste L. 15. de Civit. Dei C. 16, nullâ adhuc Ecclesiæ Lege vetita, aut irrita fuere patruelium, & Consobrinorum Connubia. Ast & tempus fluxisse novimus, quo Legis præcepto prius fuit exemptum, alterum eidem factum obnoxium. Non enim divinum, sed Ecclesiasticum præceptum illud erat, ab omni Ecclesiâ editum. Quid quid igitur eodem congregata modo sanxerit Ecclesiæ, eodem omninò modo habendum est; siquidem Spiritus sanctus non minis universalî Ecclesiæ, quàm Apostolis, & promissus fuerit, & exhibitus, quin etiam magis, cum in Apostolos effusus sit propter Ecclesiam, ut pote cui hunc præcisè in finem datus est, ut tanquam stabilis ac perennis Magister eam doceat omnem Veritatem. Et certè num minor est hodie, ac olim Ecclesiæ docentis, imperantisque Autoritas? an minori in pretio habenda sunt C. *Tridentini*, quàm *Niceni* decreta, quod illud XVI, hoc IV. Ecclesiæ Sæculo fuerit celebratum? fors rugam subitò aut maculam contraxit senescens Christi Sponsa? definitæ temporum periodo potestatem ferendi Leges, ad regendum debere, quem acquisivit Sanguine suo, fidelem populum, affixit Christus, Legifer noster?

noſter? ſtultefcat, oportet, cujus hæc mentem dementia cæperit. Poſſe etiamnum, ſi velit, Eccleſia, antiqua Brachii ſui operari magna, æquo Marte vetuſtas abrogare, novas condere, collapſasque, ubi res & Occaſio tulerint, reducere valer Diſciplinæ Leges. Quàm inſulſa igitur, quàm extremè ſtolida hæc eſt illatio: Olim hæc non vigit, aut obtinuit Diſciplina: ergò tollenda, ergò Vetus reducenda eſt? Profectò, ſi quæ evanuit, reſtituenda in omnibus ſit Diſciplina, vereor ego, ac malè metuo, ne mox & Aulâ & Cathedrâ abeundum ſit R. P. *HEDDERICH*; ab initio enim non fuit ſic. Placet interim Conatus. Optima propoſitio: reſtauretur illa. Hem! quàm jucunda Oculis pandetur Scena? revireſcet Viror junci, & Calami: redibit Virgo, Saturnia redibunt Sæcula. Capientur Vulpeculæ, quæ demoliantur Vincam Domini Sabaoth: diſparebunt monſtra, quæ Eccleſiæ faciem etiamnum deturpant. Cernere denudè erit ſentes in porticu, audientes in Veſtibulo, ſubtratos in ambitu. At hæc cura nec angit, nec tangit Reformatores Noſtri Sæculi. Carni duntaxat blandantur & Sanguini. Magnatum aucupari gratiam, auræque popularis venari ſibilos, hoc opus eorum, hic labor eſt. Perdere volunt, ſed Triticum, evellere, diſſipare, deſtruere, non quidem Lizania, & maſtare, & bona Semina. Ex fructibus eorum cognoviſimus eos. Quid plura? reducatur jejunium publicum & ſolemne ad unicam illam diem, quo Chriſtus in Crucem actus emiſit Spiritum; ceſſabunt jurgia: æquis enim præcepto abſtinendi à Carnium eſu per unius diei ſpatium querelam nullitatis facilè obmovere auſit? paucis multa.

§. X X.

Argumentum II. ex Veteris Eccleſiæ uſu perſtitum. **E**Piſcopos quondam pro emergentibus rei Chriſtiane periculis, publicisque cauſis indicare conſueviſſe jejunia, ex Veteris Eccleſiæ uſu manifeſtè conſtat. “ Benè eſt, inquit *Tertullianus* *L. de jejun. C. 13*, quod Episcopii univerſæ plebi mandare jejunia aſſolent; non dico de induſtriâ ſtipium conferendarum, ut veſtræ Capruræ eſt, ſed interdum & ex aliquâ Sollicitudinis Eccleſiaſticae Cauſâ. aguntur præterea per Græciam illa certis in Locis Concilia ex univerſis Eccleſiis, per quæ & altiora quæque in Commune tractantur, & ipſa repræſentatio nominis Chriſtiani magnâ Veneratione celebratur. Conven- tus autem illi Stationibus prius, Jejunationibus operati, dolere cum Dolentibus, congaudere Gaudentibus norunt. “ Poſſentatem deter- minandi jejunii tempora, atque ea relaxandi ratione motivi religionis, ad Eccle-

Eccleſi-
3. f.
lis, q
indica
verò
Act.
SIAN
les,
jejuni
ſubdit
cunqu
tenſa
mur
ad pl
fidelit
non
“ 25.
“ Ep
“ ter
“ Ec
rd &
æquu
Lex
Epiſc
Satell
his m
eger
quæſ
ſopi

PO
meat
nam
ac te
ſant
licet

Ecclesiam pertinere, haud abnuat R. P. HEDDERICH Elem. J. C. p. 3. f. 182. saepius jam citato. Sed, addit, Dominus quoque territorialis, quatenus certa Ciborum Genera prohibentur, aut nova planè jejunia indicuntur, ex motivo Republicam concernente excludi nequit. Itane verò & Paulus præcipiens custodire præcepta Apostolorum, & Seniorum Act. XV. 41. Cæsaris Consensum expetiit? TITI forsàn, VESPA-SIANI, ANTONINI placita rogarunt primitivi Ecclesiarum Præsules, siquando certa prohibuere Ciborum Genera, aut nova indixere jejunia? Petro, non Tiberio claves Ecclesiae Christus concedidit, nec subditi, num parère velit, Voluntas exquiritur. Nullum, quantumcunque cum meà pugno memorià, in Ecclesiasticis monumentis de præsentis ratihabitione Domini territorialis extat Vestigium: nullo docemur Canone, Episcopos, dum ad Carnis edomandam libidinem, vel ad placandam per poenitentiae opera Dei Nemescit, jejunia mandarunt fidelibus, principum esflagitasse consensum. Babneri hic Canon est, non Ambrosii. " Non potest, ait Tridentinus Patrum Senatus Sess. " 25. de reformat. C. 17, sancta Synodus non graviter dolere audiens " Episcopos aliquos sui Status oblitos pontificiam Dignitatem non leviter dehonestare, qui cum Regum ministris, Regulis & Baronibus in " Ecclesià & extra indecenti quadam demissione se gerant &c. " an verò & hac nimia demissione Pontificis non leviter deprimatur Authoritas, æquus quisque rerum arbiter dijudicet. Et nunquid hac agendi ratione Lex Ecclesiastica Domino magis territoriali, quam ipsimet mandanti Episcopo referri deberet accepta? num fortè in Dynastiarum apasones, Satellitesque transformari placet Principes Hierarchicos, jure divino illis multum sublimiores? Eminentis Aquila non indiget alis, nec fictis eger honoribus excelsa Magistratum Glosa, quæ veris abundat. Dic, quaeso, quis Princeps, dum novam è re natà molitur Legem, Episcopi explorat animum, aut eundem suis adhibendum Consiliis existimat?

§. XXI.

Porro si, velut in Confesso est apud omnes, potestas determinandi Argumen-
 jejunii dies quò ad abstinendum à certo Ciborum Genere, pertinet III. ex
 neat ad jus Sacrorum, cur Domini territorialis Authoritas hic in Sec. jure circa
 nam producit? diversa planè mundus hic aspectabilis spiritualium, Sacra quæ
 ac temporalium rerum administratione, suum in finem dirigitur. Duo situm
 sunt, inquit GELASIUS Papa C. duo sunt. Dist. 96, quibus principa-
 liter hic mundus regitur, Authoritas sacra Pontificum, & regalis Po-
 testas.

testas. Sacerdotium nempe & imperium : hoc quidem humanis præfidentis, illud divinis sacrisque ministrans, ita ut nec Imperator jura Pontificatus arripiat, nec Pontifex nomen Imperatorium usurpet. *Actibus enim propriis Deus, & Proprietatibus distinctis officia potestatis utriusque discrevit, ut & Christiani Imperatores pro æternâ Vitâ Pontificibus indigerent, & Pontifices pro Cursu temporalium rerum Imperialibus Legibus uterentur.* C. cum ad Verum. Dist. cit. Igitur " Princeps fidelis " filius est, non præsul Ecclesiæ; quod ad religionem competit, discrete ei convenit, non docere: habet privilegia suæ potestatis, quæ administrandis Legibus publicis divinitus consecutus est. Ad Sacerdotes autem Deus voluit, quæ Ecclesiæ disponenda sunt, pertinere, non ad sæculi potestates. Quas si fideles sunt, Ecclesiæ suæ Sacerdotibus voluit esse subjectas, non sibi vindicare alienum jus & ministerium, quod alteri deputatum est: non executiones suas Ecclesiasticis Præsulibus præferre. " C. si Imperator Dist. 96. Jura, ait Augustinus, humana, jura Imperatorum sunt. Quare? quia ipsa jura humana per Imperatores & Reges Deus distribuit Generi humano. Sed, allegatur, Verba sunt Ambrosii, Imperatori licere omnia, ipsius esse universa. Respondeo: noli te gravare Imperator! ut putes te in ea, quæ divina sunt, Imperiale aliquod jus habere: noli te extollere: sed si vis diutius imperare, esto Deo subditus. Scriptum est: quæ Dei, Deo; quæ Cesaris, Cesari. Ad Imperatorem Palatia pertinent, ad Sacerdotem Ecclesiæ: publicorum tibi manum jus commissum est, non sacrorum. Tributum Cesaris est, non negatur: Ecclesia Dei est, Cesari utique non debet adjici, quia jus Cesaris esse non potest Templum Dei. C. Convenior. 23. q. 8. Hæc Patrum fuere sententia: Hæc sacrorum Canonum statuta. Sic & optimè Alexander III. in C. Causam quæ. X. qui filii &c. Causam super Valore matrimonii Ecclesiasticam facit: ad Regem autem, subdit, pertinet de Possessionibus judicare.

§. X X I I.

Argumentum IV. ab **L**egibus Ecclesiasticis ab Episcopis promulgatis & editis non minus se, ac populum obstringi, ratum habuere semper, Religiosorum exemplis & Principum mentes. Hactenus, ait Bernardus Serm. 3. in quadrag. effectus Imperatorum usque ad nonam jejunavimus soli, nunc usque ad Vesperam jejunabunt non peratorum bis cum universi Reges, & Principes, clerici & populus, nobiles & ignobiles, simul in unum dives & pauper. CAROLUS M. ut refert Monachus S. Galli L. I. de Vitâ ejus C. 12, solum per accidens, & solius providen-

providentiæ Causâ jejunium ante vespertinam Horam solvere, sibi scitum duxit. Neque ullum circa sacra se jus obtinere, primi ævi Imperatorum religio tenuit. " Hæc enim, ut præclare in Synodo generali VIII. differuit *BASILIVS I.*, investigare, & querere Patriarcharum, Pontificum & Sacerdotum est, qui regiminis officium sortiti sunt, qui sanctificandi, ligandi, & solvendi potestatem habent, qui Ecclesiasticas adepti sunt Claves: non nostrum, qui pasci debemus, qui sanctificari, qui ligari, vel à Ligamenti solvi egemus. " Similiter pariter persuasione tinctus erat *THEODOSIVS Junior* in suis ad Synodum Ephesinam literis. " Candidianum, scribit, Comitem ad hanc sacram vestram Synodum abire iussimus: sed eâ Lege & Conditione, ut cum Questionibus & Controversiis nihil quidquam Commune habeat. Nefas enim est, qui sanctissimorum Episcoporum Catalogo adscriptus non est, cum Ecclesiasticis Negotiis & Consultationibus se immiscere. " Sensit & hoc *VALENTINIANVS Senior*, dum illis, à quibus importunis ad cogendam Synodum rogabatur precibus, mihi, respondit, qui unus è numero Laicorum sum, non licet ejusmodi negotiis me interponere. Sacerdotes & Episcopi, quibus hæc Curæ sunt, ubicunque ipsis liberum fuerit, conveniant. " Nec aliâ Phrasi *MARTIANVS*, relatus Dist. 96. C. 2, " nos, ait, ad fidem confirmandam, non ad potentiam ostendendam, exemplo religiosissimi Principis Constantini, Synodo interesse volumus, ut inventâ Veritate, non ultrâ multitudo pravis Doctrinis attracta discordet. " Digna sanè *CONSTANTINO* Vox; quam L. 4. de Vitâ Constant. C. 24. refert *Eusebius*. " Ego, ajebar, Episcopus extra Ecclesiam, vos intra Ecclesiam à Deo constituti. O rabida furoris audacia! exclamavit olim athesatus Imperator, " sicut in Causis Gentilium solet, appellationem interposuerunt " *Donatista. Vid. Optat. Milevit. L. 1. Cont. Parmenian.* Laudatissimi Imperatoris religionem pari elogio *AUGUSTINVS* commendat. " *CONSTANTINVS*, ait *Epist. 165*, non ausus est de Causâ Episcopi Cæciliani judicare, sed eam discutiendam, atque finiendam Episcopis delegavit. " *Si Ecclesiasticum Negotium sit, nullam Communionem habento Civiles Magistratus eum eâ disceptatione, sed religiosissimi Episcopi secundum sacros Cæmones suam imponunt*, Authent. 123. ipsismet constituit. *JUSTINIANVS*, tamen, (saltem nisi Constitutiones ejusdem circa Causas Ecclesiasticas, non tanquam Leges desinentes Fidem & Cultum, sed formam quâ approbantur & mandantes executionem jam præcedentium Canonum habeantur) jure carpatur, quod non semel saltem suam mis-

est in alienam messem, & extra forum suum etiam in Choro, abjectam penè, aut THEODORÆ Conjugi relicta, vastissimi Imperii sui Curâ, Leges dare præsumserit. Quod si BELLISARIUM non tulisset atas illa, sub MAGNI Cognomine vix unquam apud posteros inclaruisset.

§. X X I I I.

Argumentum V. ex Consensu Protestantium ac Reformatorum Scholâ, Ceteros longè præstantissimos, præsertim Christoph. Math. PFAFFIUM in origin. J. E. C. 4. Ar. 1, Samuel. STRYCKIUM de Jur. Protestan. princip. Imper. Evangel. C. ult. §. 3. 4. 5. 6. Jacob. TRIGLANDIUM, tract. de Civil. & Ecclesiast. potest. Guiliel. APOLLONIUM de jure Majest. circa sacra, aliosque magno numero, qui Jus & Dispositionem circa sacra, Magistratui Civili negant, & pernegant. Enim verò, ut ajunt, potestas Magistratûs Civilis pro fonte & origine suâ habet regnum universale naturæ, & potentia divina, & nata est in publicis Societatibus, crescente Genere humano, & Coalitione in Cætus facta. Hujus potestatis alius non est finis, quam publica æterna, & politica Tranquillitas, Conservatio boni ordinis, ac Tutio boni Civilis. Præter hoc verò Deus aliud instituit regnum speciale, ac mediatorium, quod planè spirituale est, ac toto Genere diversum à regnis illis mundanis sub regno potentia divina constitutis, erectum specialiter per pactum inter Patrem & Filium, & hinc oppositum regno tenebrarum, ac portis inferi. Hoc regnum à Rege Christo cum omnibus membris fuit emtum pretioso Sanguine ipsius, regiturque & propugnatur non armis, sed Virtute Verbi, & Spiritûs divini in Fide, Spe, & Charitate, per Gratiâ ejus supernaturalem in Gloriam sempiternam. In hunc finem misit Christus ministros suos, sicut ipse missus fuerat à Patre, ut Legatione fungerentur in nomine ejus, fierentque Dispensatores Mysteriorum Dei, Vigilantes pro animabus fidelium, tanquam rationem pro iis reddituri, ut qui ipsos audiret, vel sperneret, Christum ipsum audivisset, vel sprevisse censeretur; ut quod ipsi ligarent, vel solverent, remitterent, vel retinerent, etiam in Cælo ratum validumque haberetur. In hujus regni administratione (ubi Christus peculiare habet Ministros à se solo unice dependentes, propriisque Legibus & Constitutionibus regentes Ecclesiam) nullas partes habet Magistratus politicus; neque in quantum est Magistratus, cum illa potestas tantùm circa Civilia ac Temporalia occupetur, regatque homines, ut homines

Homines & Creaturæ rationales sunt, non autem ut Christiani. Neque ut est membrum Ecclesie, cum Magistratus ut talis non sit Ecclesie membrum, sed tantum ut est fidelis; sicut Pastor quæ talis non est membrum Reipublicæ, sed tantum quæ Civis. &c. &c. Ita orthodoxè per omnia, Nominati supra Doctores, innumeris ætatis nostræ adulatoribus multum equiores. Videbis Joann. Wolfgangi JÆGER, Tubingensis olim Cancellarii Tract. de Concord. Imper. & Sacerdotii.

§. X X I V.

Nunc tandem, quid factò sit opus, Casu, quo remonstratis iustis-Remedium, simis Causis, Ecclesie Præsulibus, de permittendo Carnium esu quod R. P. diebus jejunii, nihilominus ECCLESIA (utique tam per orbem disper- HEDDE- sa, quàm in Synodo generali congregata) esset invita, docer R. P. RICH sug- HEDDERICH, cautelas suggerens, & recuperandæ Libertatis reme- gerit Thesi- dia, Jurisdictione Ecclesiasticâ in manus laicæ potestatis translata. Par- 60, scanda- cere, me judice, his Phrasibus, majori nominis sui incremento, par- losum est, & cere labori potuisset laudatus P. Professor, profanasque Vocum novitates Sceleri favet. devitare. Trepidat reverè Timore, ubi Timor non est. Eòdem, quo olim, Charitatis & Discretionis Spiritu, etiamnum animatur Ecclesia: Disciplinae nervum, sicut intendere norunt, ita & haud gravatè remit- tent ii, quos Spiritus sanctus posuit regere Ecclesiam Dei, modò non ficta, sed iusta subfit rigoris relaxandi Causa. Non semper arcum tendit APOLLO suum. Id nuper, id hodie, id multoties vidimus, ita ut dubium esse videatur, an non potius suâ indulgentiâ hinc inde excedant, quàm deficient sanctissimi Præsules. Cui ergò bono isthæc inepta Char- tæ insperfit Somnia R. P. HEDDERICH, his præcipuè exulceratis Temporibus, dum omnes fermè quærunt, quæ sua sunt, non quæ Jesu Christi, dum refrigescit Charitas multorum, & turmatim itur ad Vitulos aureos? adulari voluit: nihil quæras amplius. Hæc certè, si ulla alia, perniciosissima Doctrina est, bonisque moribus summoperè inimica, Hominibus suâ indole ad malum pronis, flebile pandens iter ad Interitum. Sic nempe, sic Tuba inflatur perfidiæ, sic Transgres- sionibus laxantur habenæ, sic Vexillum erigitur effrænate Licentiæ, sic contra Ecclesiam armantur Potestates hujus Sæculi, & sensim omne ejusdem Sanctionibus subtrahitur obsequium. Non enim major pro unâ, quàm aliâ quâcunque, quæ Disciplinam attinet, Ecclesie Lege subver- tendâ, stare ratio dignoscitur. Et quid demùm, si, ut in humanis accidere natum est, justissima videantur Domino territoriali tollendi Le-

E

gem

gem motiva, quæ libratis omnibus, Ecclesiæ apparent nulla & ficta? quid si inſter Reſpublica, ut Gradus reſtringantur propinguitatis, ut & Laicis concedatur uſus Calicis, ut ſublato Cælibatu, Clericis permitſantur Conjugia, & à Votis ſolvantur Dicatæ Deo Virgines, Eccleſia autem nihilominus foret invita? quid, inquam, an & ſic jure quaſi devoluto Jurisdictionem Eccleſiaſticam exercebit Princeps? ſe rutos in Conſcientiâ reputabunt illi, quæis aliud ille permiferit? meo ſaltem Ju-
 dicio, *Exceptionem fori non Competentis*, ſalvo Principis reſpectu, æque prætendent hodie p̄i Chriſti Fideles, ac olim obmoverunt Cives CPtani, dum Carnes Tempore quadrageſimæ Venales expoſuit **JUSTINIANUS**. Aliter omninò Lege **HONORII** & **THEODOSII** Imp̄p. fanci-
 tum legimus: " omni innovatione ceſſante, Vetuſtatem & Canones
 " priſtinos Eccleſiaſticos, qui uſque nunc tenerunt, etiam per omnes
 " Illirici Provincias ſervari præcipimus, ut ſi quid dubieratis emerſerit,
 " Conventui ſacerdotali, ſanctoque Judio reſervetur. *L. 1. Cod. Theod. de St. Eccleſ.*
Idipſum THEODORICUS Rex in Synodo Romanâ Anno 502. profeſſus eſt, dum dixit *nihil ad ſe, præter reverentiam, de Eccleſiaſticis Negotiis pertinere.* Ejusmodi Teſtimoniis, quod opponat **R. P. HEDDERICH**, nihil habet. Hinc meritò regerere eidem poſſu-
 mus, quod in ſimili ſerè Cauſâ Imperator Chriſtianus apud *Fleury H. E. Tom. 12. L. 50. §. 17.* Archiepiſcopo *Ravennatenſi* præſidium ſuum imploranti renuntiare juſſit: *Vadat, & ſaſtu depoſito Pontificis Volun-
 tati ſe ſubmittat, cui & nos cum totâ Eccleſiâ ſubjicimur.* Mirum pla-
 ne! juſtiſſima ſummi Pontificis Proteſtatio, exitialis **P. W. Vim & Va-**
 lore necdum eliſit, & unius Dynaſtæ reſiſtentia, ut Viro illi placet?
 ſcilicet, hæ manus Trojam erigent.

*Hoſtis habet muros: ruit alto à Culmine Troja;
 Diruta ſunt aliis, uni mihi pergama reſtant.*

§. X X V.

AT, inquit **R. P. HEDDERICH**, ſaltem non foret Hæreticus, ne-
 que Schiſmaticus, qui defenderet, Dominum territorialem in-
 ſtitutionem deſtã Eccleſiâ poſſe Subditis ſuis eſum Carnium permittere &c. Tranſeat:
 ſufficit, quod foret extremè temerarius; nonne ſatis? Superi! an
 Error nonniſi Hæreſin, aut Schiſma capit? porro quod quidem Hæ-
 reſin hic concernit, definire meum non eſt: decident illi, quæis ſum-
 mam fata aſſertio conflat invidiam, ſacraſſimi Ep̄iſcopi. Id adſtruere
 auſim,

aufim
 LIPP
 membr
 ejus u
 tatem
 bira S
 num l
 te Eco
 tu Le
 debita
 ergò
 RICH
 Sobol
 mana
 fed J
 perni
 ſint,
 Si un
 ſummi
 jicitu
 cillæ
 jeſtat
 cipur
 teſtas
 dirun
 HEL
 cili e
 à Sch
 quot
 mar

E
 Hæ
 lum
 recep
 ricu
 tem

ausim, apertè fore *SCHISMATICUM*. Hic Rhodus: hic salta *PHILIPPE!* *Schisma*, Separatio est à Corpore Ecclesiae, orta ex *Superbia membrorum*, auctoritati ejus se submittere recusantium in articulis aejus unitatem conservandam necessariis; Articulus autem ad dictam unitatem conservandam praepimis, ut nemo dubitat, necessarius est debita Subjectio ergà Ecclesiae Praelatos, & visibile Caput Ecclesiae, Romanum Pontificem: sed qui defendit fas esse Domino territoriali, reluctantè Ecclesiam, rollere aut variare Legem Ecclesiasticam graviter & sub reatu Lethalis noxae obligantem, defendit etiam subtrahi posse pro libitu debitam Ecclesiae, & summo Pontifici Obedientiam ac Subjectionem: ergò &c. Inferat jam ipsemet, si placet, Conclusionem *R. P. HEDDERICH*; sequitur illa evidentè ex praemissis. Pulchra sanè *Protestantium Soboles*, Vique apertissima, ut rupto unitatis Vinculo ab Ecclesiae Romanae Communionè discedatur! Non, inquam, haec Vox *PAULI* est, sed *JUSTINI FEBRONII*, Sacerdotium collidens cum Imperio, & perniciosas cuicumque demùm Auctoritati Sequelas involvens. Salva sint, per me licet, sua Imperio jura, sed & salva sint sua Sacerdotio. Si una ab alterà, ut plenis Buccis crepant Sophistae nostri, independens, summaque in suo Genere sit potestas, cur sacra profanae constanter subjicitur, atque haec quasi Domina longo Graduum intervallo, isti ceu ancillae praefertur, nuda potestatis sacrae Voce relicta? Vix Crimen laesae Majestatis effugeret, qui indirectam duntaxat in temporalia Regum ac Principum Auctoritatem Romano Pontifici tribueret, cum interim illis potestas in sacra, non indirecta solum, verùm & directa pleno alveo affunditur? quis nexus? quae Constantia? profecto, si, qui assertam à *R. P. HEDDERICH* propositionem defenderet, Schismaticus non foret, facili ego negotio *NOVATIANUM*, *DONATISTAS*, *PHOTIUM*, à Schismate vindicare conabor. Sic inane cum sentire debebunt omnes, quotquot non ex pedibus, sed ex pennis pavonum pulchritudinem aestimare solent.

§. X X V I.

Equidem *CYPRIANO* Teste *Epist. 52. ad Antonian.* operae praestitit. *Atque ad* tium non est, pluribus indagare, num Schismaticus sit etiam *Haeresis Sus-* picione *sal-* *Haereticus*, quia, ut inquit, *extra Ecclesiam est.* Attamen cum *mul-* *Schisma non aliquam sibi consingat Haeresin, ut rectè ab Ecclesia tem, aut pe-* *liculo longo* *recessisse videatur, XXVI. q. 3. C. 26.* Haereseos suspicio, aut pe- *intervallo* *riculum non longè aberit Casu, quo Lex aliqua Ecclesiastica con-* *non distat,* *temnitur, & contumaciter infringitur.* Quis enim hac agendi libi- *dine*

Hæc audacior factus, ipsam aded Auctoritatem & Jurisdictionem summi Pontificis pernegare reformidabit, inane primatus nomen in Cathedrâ Romanâ retineri facillè tolerans, modò illi imperandi, ac regendi potestas in rebus ad sacra & Religionem pertinentibus eripiarur? Acrius, ait S. AUGUSTINUS L. de Hæresib. C. 53, in Ariananz Hæresin lapsus propria Dogmata effinxit nonnulla, non esse solemniter celebranda statuta Ecclesiæ jejunia, sed cum quisque voluerit, jejunandum, ne videamur sub Lege. Et nunquid ferendi Leges potestatem, exercitè negat Ecclesiæ, qui illis posse impunè negligi defendit? Anathema dicunt Tridentini Patres Sess. 24. Can. 4. ei, qui Ecclesiam non potuisse constituere impedimenta matrimonium Dirimentia, vel in iis constituendis errasse dixerit: an mitius fulmen vibrassent in eos, qui flocci habitâ Ecclesiæ præcipientis Auctoritate, sacro Episcoporum Vertici, dejectis Sceptro infulis, Civiles Magistratus imponunt? Sufficit, qui Ecclesiam non audierit, Hæretico pejor est, Ethnicus & Publicanus. Nam hæc si pertinaciter singula defendantur, tot Hæreses facere possunt, quot Opiniones esse numerantur. Quocirca considera, quàm sit horrendum, ut omnes sint in uno homine, quæ damnabiles essent in singulis singula. Sed si tu pro eis nullâ Contentione pugnaveris, imò verò eas fidelibus Verbis & Literis expugnaveris, laudabilior eris Censor in te ipsum, quàm si quemlibet alium rectâ ratione reprehenderes, & mirabilior eorum Emendator, quàm si nunquam illa sensisses. Adsit Dominus tue menti, & tantam Spiritui tuo, Spiritu suo facilitatem Humilitatis, lucem Veritatis, dulcedinem charitatis, pacem pietatis infundat, ut Victor tui animi malis esse in Veris, quàm cujuslibet Contradictentis in falsis. S. AUGUSTINUS L. 3. de anim. & ejus Origin. C. 15. Quantum enim sapiens eris, si te non esse credideris, atque ut sis, ab illo, qui facit Sapientes, piè, suppliciter, instanterque poposcevis, & malueris errore non decipi, quàm ERRANTIUM LAUDIBUS honorari. S. Doctor ibidem C. 1. Hæc pro Caurelâ.

POSITIO-

I. J
 Relig
 lia re
 pora
 poris
 Guan
 lam c
 ratos
 Capin
 Jus
 verò
 Nud
 runt
 & A
 vel p
 festio
 Episc
 bile
 viren
 vis M
 non
 gio.
 & lo
 Eccle
 sibi
 dem
 Feuc
 Præl
 veri
 XXV
 sis c
 pitul
 vaca

POSITIONES EX UNIVERSO JURE CANONICO.

I. **J**us reformandi, vi P. W. omnibus competit imperii Statibus. II. Tametsi attendenda sit exceptio, ex possessione in *Anno Normali*. III. Simultaneum innoxium P. W. non est adversum. IV. Neque eidem repugnat jus transplantandi Subditos, qui Anno Normali publico aut privato carebant Religionis Exercitio. V. Famosa *Clausula Art. IV. P. Ryswic.* in Locis à Rege Gallicae restitutis, adhuc hodie Catholicis, actionem præbet. VI. Duo in Imperio Corpora, Catholicorum unum, Protestantium alterum, peculiari formâ, aliisque Corporis dotibus instructa, Leges Imperii ignorant. VII. Peculiaris igitur *Pacis W. Guarantia*, Corpori, sic dicto, *Evangelico*, temerè adstruitur. VIII. Neque ullam dictum Corpus potestatem aut Jurisdictionem in membra, seu Constans federatos prætereundè potest. IX. Supremis Imperii Tribunalibus, per *Art. I. §. XI. Capit. Cæsar.* adempta non est facultas cognoscendi de Religionis Gravaminibus. X. *Jus intercedendi* in Causis Religionis, non agendi, cuius permiffum est. XI. *Jus verò Autodictæ* in iisdem Causis, *Art. 17. §. 6. P. W.* nullatenus conceditur. XII. Nudam facti possessionem, in bonis P. W. Sæcularisatis, Protestantibus permiffirunt pacifcentes Catholici. XIII. Unde si Bona Ecclesiastica per P. W. sæcularisata, & *Anno Normali* ab A catholicis possessa, transferantur quoquomodo in Catholicum, vel præfens possessor ad avitam revertatur fidem, pristinis omninò usibus, ac possessioni reddenda sunt. XIV. *Lex Amortizationis* justa est. XV. In Electionibus Episcoporum Germaniæ *exclusivam arbitrariam* non exercet Imperator. XVI. Nobile Archicancellariatus officium Sede Moguntinâ vacante, non *Saxoni*, non *Trevirensi*, neque *Electori Colonensi*, sed *Capitulo Moguntino* competit. XVII. *Salvis Metropolitanæ* juribus, Cur Episcopo de Ecclesiâ benè merito, *Pallium* concedere non possit S. Pontifex? non videtur. XVIII. Constitutiones dogmaticæ *Placeto* Regio nequaquam subsunt. XIX. Bullæ disciplinares semel in aliquo Regno receptæ, & longo usu frequentatæ, einde, quod postmodum displiceant, sine Consensu Ecclesiæ, aut S. Pontificis abrogari non possunt. XX. Bona Ecclesiastica, nisi subsit justa Causa, & certæ concurrant Solemnitates, alienari nequeunt. XXI. Eadem sine manifestâ injuriâ in alios Reipublicæ usus converti non possunt. XXII. Feuda Ecclesiastica, omnia esse oblata, nullo ex Capite evincitur. XXIII. *Felonia* Prælati Ecclesiæ nocere non debet. XXIV. Præbendæ *Canonissarum* in Germaniâ veri nominis Beneficia Ecclesiastica non sunt, adeoque turò emi, & vendi possunt. XXV. Ss. *Canones Regularibus* nullibi adimunt jus ad Curam animarum, in Ecclesiis quoque sæcularium, sub nomine *Commendatariorum* exercendam. XXVI. Capitula Germaniæ Sede vacante conferre nequeunt Beneficia, Episcopo privativè vacantia, aut ad illum devoluta. XXVII. Beneficiati præsertim curati, etiam Episcopi

copi Germaniæ, in Loco Beneficii residere tenentur, jure non solum Ecclesiastico, sed & Divino Naturali. XXVIII. Bonorum beneficialium non Domini, sed Dispensatores sunt. XXIX. Beneficium Vi unionis cum Beneficio libero juri Patronatus subductum, unione soluta ad idem non redit. XXX. Præsentiam Parochi, duorumque vel trium Testium, ad Probationem duntaxat, non ad Substantiam Testamenti, requirunt Ss. Canones. XXXI. Religiosus professus transiens ad aliam Religionem, etiam in Imperio toleratam, non recuperat bona, quæis Voto renuntiavit. XXXII. Neque ejus liberi contra Renuntiationem Parentis habent Hæreditatem, vel Successionem in feudo capessendam. XXXIII. Clericus in Causâ civili coram Judice Laico rectè reconvenitur. XXXIV. *S. Cyprianus* Dogma de rebaptizandis Hæreticis, quod cum Episcopis Africanis defendit, ad fidem pertinere non creditur. XXXV. Nomine Concilii Plenarii, in quo quæstionem de Baptismo Hæreticorum finitam sæpè scribit *S. Augustinus*; *Nicænum* intelligitur. XXXVI. Dialecticis olim Absolutionis Sacramentalis, lapsis impendendæ, concessam fuisse potestatem, ex *S. Cypriano* nusquam colligitur. XXXVII. Cujusvis peccati mortalis reos nunquam publicæ Pœnitentiæ addixit Ecclesia. XXXVIII. Imò peccata, etiam Canonica, Occulta tamen, simili Pœnitentiæ fuisse obnoxia, negamus. XXXIX. Matrimonium in infidelitate contractum, etiam consummatum, dirimi potest quò ad Vinculum, quando altero in infidelitate permanente, alter Conjugum ad veram fidem convertitur. XXXX. Statuere impedimenta dirimentia circa matrimonia fide- lium sibi Subditorum, Principes sæculares haud possunt. XXXXI. Impedimentis matrimonii ab Ecclesiâ statutis Heterodoxi æque, ac Catholici stringuntur. XXXXII. Abstinentia à Carnibus, jejunii Ecclesiastici pars semper fuit, & apud veteres Christianos Diebus Esurialibus publicâ Lege præcepta. XXXXIII. Quatuor Temporum jejunia quinto Sæculo passim observata fuisse, certum est. XXXXIV. Justâ exposcente Causâ, validè ac licitè Romanus Pontifex ex Supremi sui in Ecclesiâ principatus Auctoritate, Canonum Vincula solvit, illos vel abrogando, vel dispensando. XXXXV. Perperam Ecclesiæ nostræ denegatur potestas, pœnas etiam Corporis afflictivas decernendi. XXXXVI. Usura merè lucratoria, omni jure naturali, & positivo prohibita est. XXXXVII. Hanc aperte sapit pactum Legis Commissoriæ mutuo adjectum.

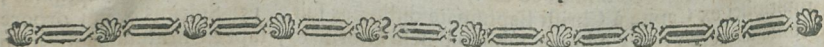
POSITIONES BIBLICÆ EX N. T. LIBRIS SELECTÆ.

1. **H**erodes M. sub cujus regimine conceptus, & natus est *Joannes B.*, Origine *Idumæus*, non Judæus erat. 2. *Zacharias Joannis* Pater, simplicis duntaxat Sacerdotii Gradu gaudebat. 3. Diffidens hic Verbis Angeli, venialis meritò Culpæ arguitur. 4. *Joannem* verè sanctificatum fuisse in utero Matris, nullibi negavit *S. Augustinus*. 5. *Virgo Deipara*, Tempore, quo incarnati-
onis

tionis
Vinc
Valer
& in
quam
struer
de pe
fuerin
diatu
U. C
quad
ad C
non n
cò d
13. l
aut a
multi
dunt
desce
sum
ba Ju
rato
comm
non
21.
Sabb
occur
Mag
tolis
nis S
Petra
26. M
anim
Quo
ba Cl
Matri
mam
Vitæ
Testi

tionis Myſterium ab Angelo intellexit, non obſtante Virginitatis Voto, vero Conjugii Vinculo adſtricta fuit *D. Joſepbo*. 6. Ex *L. I. N. 31.* triplex, *Manichei*, ſcilicet, *Valentini*, ac *Neftorii* error proſtigatur. 7. Vaticinium *Iſaia C. VII. 14.* Rectè & in vero Senſu à Spiritu ſancto allegat *S. Matheus C. I. 23.* 8. Optimè quamlibet hætenùs circa Chriſti Genealogiam, Difficultatem ſuſtulit Hypotheſis, adſtruens *Joſepbum & Mariam* Patruelæ ſimul & Conſobrinos, ſcendentæ à *Davide* per *Salomonem* ex parte Patrum, per *Natban* ex parte Matrum, ita ut *Joſep.* fuerit Filius naturalis, *Jacobi* quidem immediatus, *Heli* verò ex parte Matris, mediarus. 9. Natus eſt Chriſtus Anno Imperii *Octav. Auguſti 40,* Anno Juliano 41, U. C. 749, Olympiadis 193 Anno 4, *Cæſ. Auguſto 12,* & *L. Cornelio Sylla Coſſ.* quadriennio integro ante æram vulgarem. 10. Magos veròſimiliùs ex Arabiâ felici ad Chriſti Cunas advocamus. 11. Stella nonniſi nato Servatore illis apparuit. Fixa non fuit, neque ex errantium numero, ſed temporanea, quæ munere ſuo ſuncta, illicò diſparuit. 12. Infantes ab *Herode* occiſos ceu veri nominis Martyres ſuſpicimus. 13. Bapitiſmus *Joannis* per totius Corporis immerſionem fiebat, aliis per inſuſionem aut aſperſionem Bapitiſmis, eo tempore incognitis. 14. Idem *Joannis* Bapitiſmus, multiplici ex Capite à Chriſti Bapitiſmate diſtinctus fuit. 15. Spiritus S. in Corpore duntaxat aereo, in *Columbæ* Similitudinem efformato, ſuper Chriſtum bapitiſatum deſcendit. 16. *Nathanael Joan. I. 45.* idem videtur eſſe cum *Bartholomæo*. 17. Sponſum in Nuptiis *Canae* fuiſſe *Joannem Evangelist.* obſcurum figmentum eſt. 18. Verba *Judæorum J. H. 20.* *quadraginta & ſex annis &c.* de Templo per *Herodem* reſtaurato verificantur. 19. Præter *Herodiana* Vincula, alia à ſynedrio ſeu propriâ, ſeu communicatâ poteſtate, *Joanni B.* injecta, non agnoſcimus. 20. *Marcus C. V. 23.* non contradicit *Mattheo*, qui *C. IX. 18.* refert *Jairum* dixiſſe: *Filia mea deſuncta eſt.* 21. Dies feſtus *Judæorum J. V. 1.* nobis alius non eſt, quàm Paſchalis. 22. Sabbathum ſecundò primò *L. VI. 1.* veròſimiliùs illud erat, quod infra Pentecoſten occurrebat. 23. Mulierem peccatricem, quæ *L. VII. 38.* unxit Dominum, à *Mariâ Magdalená*, Sorore *Marthæ & Lazari*, minimè ſecernimus. 24. Unctio olei ab Apoſtolis *Mar. VI. 13.* inſerimis adhibita, Typus Sacramenti, non ipſum extremæ Unctionis Sacramentum fuit. 25. Chriſtus *M. XVI. 18.* dicens: *Tu eſ Petrus, & ſuper hanc Petram &c.* pronomen: *hanc* retulit ad *Petrum*. Proin *Petra* à *Petro* non diſtinguitur. 26. Mons, in quo tranſfiguratus eſt Chriſtus, *Tabor* reſtillimè creditur. 27. Utrum anima *Moyſis* ibidem apparuerit in proprio, an alieno Corpore, problema eſto. 28. Quod de divite *ti pulone* narratur *L. XVI.* parabola eſt Hiſtoriz permixta. 29. Verba Chriſti *M. XIX. 8.* *Moyſes ad duritiam &c.* ſupponunt Libellum repudii diſſolviſſe Matrimonium quò ad Vinculum. 30. Chriſtus triumphandus ingrediens *Jeruſolymam*, utroque ſucceſſivè jumento, pullo & Afinâ veſtus fuit. 31. Chriſtum Anno Vitæ ſuæ ultimo Paſcha legale celebràſſe, quiſquis negat, manifeſtis *Evangelistarum* Teſtimoniis contradicit. 32. Etiam *Juda* Proditori porrectam fuiſſe *Euchariftiam*,

non ambigimus, 33. Quod de Confortatione Angelicâ, & Sudore Christi sanguineo refert *S. Lucas C. XXII.* 43. totum Canonicum est. 34. Laborem solis, quo sole Justitiæ laborante laboravit, in ejusdem Ecclipticæ refundimus. 35. Tenebræ hac occasione inductæ totum occuparunt Hæmisphærium. 36. Sancti *M. XXVII.* 52. ad Vitam solum mortalem surrexerunt, generalem cum aliis Resurrectionem præstolantes. 37. *S. Joannem Evangelist.* à communi mortis Lege exemptum fuisse, Commentitium habemus. 38. Usus Sorrii in Electionibus, exemplo Electionis *S. Matthei Act. I.* 26. adstrui non potest. 39. Non ad vulgaris & profanæ, sed ad sacræ mensæ Ministerium *C. VI.* 6. electi fuere septem Diaconi. 40. Lege abstinentiæ à *Sanguine & Suffocato*, non ampliùs tenentur Christiani. 41. *Nicolaus* unus è septem Diaconis, Author non fuit Hæresis *Nicolaitarum*. 42. *S. Paulum* profectum fuisse in Hispanias, ibique fundasse Ecclesiam, Traditio disertè probat. At junctum fuisse Matrimonio, nunquam probabunt Sectarii. 43. *Anatbema Rom. IX.* 3. pro æternâ Separatione nequaquam supponit. 44. *Baptistinus* pro mortuis *I. Cor. XV.* 29. sumitur metaphoricè pro Penitentia operibus. 45. *S. Petrus Gal. II.* 11. verè reprehensibilis erat, nec simulatè; sed verè reprehensus fuit à *Paulo*.

Q U A S

SUB PRÆSIDIO AUTHORIS
PUBLICO TENTAMINI EXPONENT
IN AULA PUBLICA GYMNASII AQUISGRANENSIS

RELIGIOSI ORDINIS MINORUM SACERDOTES,

F. LUCIANUS LIMPERICH.

F. HYACINTHUS RÜSSEL.

F. ANSELMUS LAAS.

NEC NON ORNATISSIMUS, ac PERERUDITUS DOMINUS

D. THOMAS VLIEX, ex *Schin* ad *Golan*.

S. SCRIPTURÆ AUDITORES.

Die XI. Septembris 1782. manè ab octavâ ad decimam.

O. A. M. D. G.

Kr 3497

(x225 8755)

v. 18

v. 17

18

V E T U S
 CIRCA JEJUNIUM
 ECCLESIAE DISCIPLINA
 DISSERTATIONE
 HISTORICO - JURIDICA

PARADOXIS RECENTIORIS CUJUSDAM JCTI
 COMMENTIS VINDICATA.
 Q. U A M
 UNA CUM SELECTIS EX UNIVERSO JURE
 ECCLESIASTICO POSITIONIBUS
 P R A E S I D E

F. POLYCHRONIO GASSMANN,
 DRD. FFM. MIN. S. FRANC. RECOLLECT. S. SCRIPTURÆ
 ET Ss. CANONUM LECTORE
 P U B L I C E P R O P U G N A B U N T
 RELIGIOSI EJUSDEM ORDINIS SACERDOTES,
 F. JUNIPERUS ARNZ.
 F. LUCIANUS LIMPERICH.
 TEC NON PRÆNOBILES, ORNATISSIMI, ac PERERUDITI
 D. GERARDUS KLEIN, *Porcetanus.*
 D. SERVATIUS HUNGS, *Aquisgranensis.*
 TRISECCLESIASTICI PUBLICI, & Ss. CANONUM AUDITORES.
 QUISGRANI IN AULA ACADEMICA GYMNASII MARIANI
 Horis à Meridie Consuetis
 ANNO MDCCLXXXII. DIE XI. SEPTEMBRIS.

Coloniæ, typis Joannis Josephi Rüttgers sub Semilunio propè PP. Prædicatores,

